

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2017200248
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:2017200248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a členov senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a JUDr. Vlastimila Pavlikovského, v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): PRIMA STEEL, s. r. o., so sídlom Cintorínska 936, Galanta, IČO: 35 860 138, právne zastúpený: JUDr. Ondrej Krempaský, advokát, so sídlom Račianska 66, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1700401/134882/2017 zo dňa 07. júna 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/57/2022 - 269 zo dňa 22. marca 2023, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/57/2022 - 269 zo dňa 22. marca 2023 zrušuje a vec vracia Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Konanie na správnom súde

1. Správnu žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1700401/134882/2017 zo dňa 07.06.2017, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie vydané v prvom stupni Colným úradom Trnava č. 1780999/2016 zo dňa 13.12.2016 nasledovne: Žalovaný rozhodnutím č. 1700401/134882/2017 zo dňa 07.06.2017 napadnuté rozhodnutie Colného úradu Trnava zo dňa 13.12.2016 zmenil tak, že vo výroku rozhodnutia sa vypúšťa prvý odsek: „CÚ Trnava vymeriava právnickej osobe PRIMA STEEL, s.r.o., Cintorínska 936, 924 01 Galanta, IČO: 35 860 138 (ďalej len „PRIMA STEEL, s.r.o.“) sumu konečného antidumpingového cla podľa článku 85. ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie v platnom znení (ďalej len „Colný kódex Únie“), ktorá vznikla podľa článku 77 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Colného kódexu Únie v súlade s § 12 a § 21 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) pri dovoze tovaru - Príslušenstvo na zväranie rúr na tupo s vonkajším priemerom nepresahujúcim 609,6 mm - ohyby, kolená, ktorý podlieha dovoznou platbe (ktorú tvoria konečné antidumpingové clo a daň z pridanej hodnoty) prepustením do colného režimu voľný obeh." a nahrádza ho textom: „CÚ Trnava určuje v zmysle čl. 101 ods. 1 v spojení s čl. 85 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie v platnom znení (ďalej len „Colný kódex Únie“) určuje sumu dodatočne vymieraného konečného antidumpingového cla a dodatočne vyrubenej dane z pridanej hodnoty, v celkovej výške 680.253,21 eur, ktorá pozostáva z:

- konečného antidumpingového cla vo výške 566.877,67 eur a
- dodatočne vyrubenej dane z pridanej hodnoty vo výške 113.375,54 eur.

Uvedený colný dlh pri dovoze tovaru vznikol podľa článku 201 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení

neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Colný kódex spoločenstva“) daňová povinnosť pri dovoze tovaru vznikla v súlade s § 12 a § 21 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon Č. 222/2004 Z. z.“) pri dovoze tovaru - Príslušenstvo na zváranie rúr na tupo s vonkajším priemerom nepresahujúcim 609,6 mm - ohyby, kolená, ktorý podlieha dovoznému clo (ktorú tvoria konečné antidumpingové clo a daň z pridanej hodnoty) prepustením do colného režimu voľný obeh rozhodnutiami vydanými v colnom konaní ev. č. 0616510110595 zo dňa 22.11.2011, ev. č. 0616510110699 zo dňa 29.11.2011, ev. č. 0616510111063 zo dňa 12.12.2011, ev. č. 0616510111095 zo dňa 13.12.2011, ev. č. 0616510111150 zo dňa 15.12.2011, ev. č. 0616510200726 zo dňa 9.1.2012, ev. č. 0616510200935 zo dňa 19.1.2012, ev. č. 0616510201434 zo dňa 7.2.2012, ev. č. 0616510201760 zo dňa 22.2.2012, ev. č. 0616510202983 zo dňa 16.4.2012, ev. č. 0616510203446 zo dňa 9.5.2012, ev. č. 0616510203512 zo dňa 10.5.2012, ev. č. 0616510203827 zo dňa 30.5.2012 a ev. č. 0616510205053 zo dňa 19.7.2012.“, ďalej vo výroku rozhodnutia vypúšťa tretí odsek: „CÚ Tmava v súlade s článkom 105 ods. 3 Colného kódexu Únie zapísal dňa 13.12.2016 do účtovnej evidencie sumu dovozného cla v celkovej výške 680.253,21 eur pod evidenčným číslom 0580030600226 a oznamuje v súlade s článkom 102 ods. 3 Colného kódexu Únie v súlade s § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 199/2004 Z. z. povinnému dlžníkovi podľa článku 77 ods. 3 Colného kódexu Únie a § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov právnickej osobe PRIMA STEEL, s.r.o. povinnosť uhradiť sumu dovozného cla v celkovej výške 680.253,21 eur (šesťstoosemdesiatštyri eur a dvadsaťjeden eurocentov)“ a nahrádza ho textom: „CÚ Tmava v súlade s článkom 104 ods. 1 a čl. 105 ods. 3 a 4 Colného kódexu Únie zapísal dňa 13.12.2016 do účtovnej evidencie sumu dovozného cla, ktorá sa má zaplatiť, v celkovej výške 680.253,21 eur pod evidenčným číslom 0580030600226 a oznamuje v súlade s článkom 102 ods. 3 Colného kódexu Únie a v súlade s § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 199/2004 Z. z. právnickej osobe PRIMA STEEL, s.r.o., Cintorínska 936, 924 01 Galanta, IČO: 35 860 138 ako povinnému dlžníkovi podľa článku 201 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva, podľa ktorého je dlžníkom deklarant a § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z. z. povinnosť uhradiť sumu dovozného cla v celkovej výške 680.253,21 eur (šesťstoosemdesiatštyri eur a dvadsaťjeden eurocentov). Dôvodom dodatočného vymierania colného dlhu v zmysle čl. 105 ods. 4 Colného kódexu Únie je skutočnosť, že v rozhodnutiach vydaných v colnom konaní ev. č. 5.0616510110595 zo dňa 22.11.2011, ev. č. 0616510110699 zo dňa 29.11.2011, ev. č. 0616510111063 zo dňa 12.12.2011, ev. č. 0616510111095 zo dňa 13.12.2011, ev. č. 0616510111150 zo dňa 15.12.2011, ev. č. 0616510200726 zo dňa 9.1.2012, ev. č. 0616510200935 zo dňa 19.1.2012, ev. č. 0616510201434 zo dňa 7.2.2012, ev. č. 0616510201760 zo dňa 22.12.2012, ev. č. 0616510202983 zo dňa 16.4.2012, ev. č. 0616510203446 zo dňa 9.5.2012, ev. č. 0616510203512 zo dňa 10.5.2012, ev. č. 0616510203827 zo dňa 30.5.2012 a ev. č. 0616510205053 zo dňa 19.7.2012 sa určila a zapísala do účtovnej evidencie nižšia suma dovozného cla, ako je suma dovozného cla, ktorá sa má zaplatiť, a to v dôsledku uvedenia nesprávnych údajov o krajine pôvodu tovaru (Hong Kong) v ods. 34 a) písomným colným vyhlásením ev. č. 0616510110595, ev. č. 0616510110699, ev. č. 0616510111063, ev. č. 0616510111095, ev. č. 0616510111150, ev. č. 0616510200726, ev. č. 0616510200935, ev. č. 0616510201434, ev. č. 0616510201760, ev. č. 0616510202983, ev. č. 0616510203446, ev. č. 0616510203512, ev. č. 0616510203827 a nesprávneho údaje o krajine pôvodu tovaru (Vietnam) v ods. 34 a) písomného colného vyhlásenia ev. č. 0616510205053. Uvedením nesprávnych údajov o druhu vymieranej platby a základu na vymieranie platby v ods. 47 predmetných písomných colných vyhlásení (Výpočet platieb) nebolo v predmetných colných konaniach vymierané konečné antidumpingové clo A 30 na dovezený tovar s nepreferenčným pôvodom v Čínskej ľudovej republike, na dovoz ktorého bolo konečné antidumpingové clo uložené ustanovením čl. 1 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) č. 803/2009 z 27.8.2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých rúrových a potrubných tvaroviek zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a Thajsku a tvaroviek zasielaných z Taiwanu, či už deklarovaných ako výrobok s pôvodom na Taiwane alebo nie a ktorým sa ruší oslobodenie udelené spoločnostiam Chup Hsin Enterprise Co. Ltd. a Nian Hong Pipe Fittings Co. Ltd. Z dôvodu nevymierania antidumpingového cla bol nesprávne určený základ pre výpočet dane z pridanej hodnoty pri dovoze a vyrubená daň z pridanej hodnoty pri dovoze v nesprávnej výške.“ Ostatné časti rozhodnutia Colného úradu Trnava zn. 1780999/2016 zo dňa 13.12.2016 zostali nezmenené.

2. Prvostupňovým rozhodnutím o dodatočnom vymieraní sumy konečného antidumpingového cla a vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty č. 1780999/2016 zo dňa 13.12.2016 Colný úrad Trnava žalobcovi podľa článku 85 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9.10.2013 vymeral sumu konečného antidumpingového cla, ktorá vznikla podľa článku 77 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Colného kódexu Únie v súlade s § 12 a 21 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 222/2004 Z. z.“) pri

dovoze tovaru - Príslušenstvo na zváranie rúr na tupo s vonkajším priemerom nepresahujúcim 609,6mm - ohyby, kolená, ktorý podlieha dovoznému režimu prepustením do colného režimu voľný obeh, vo výške konečného antidumpingového cla 566.877,67 eur a DP vo výške 113.375,54 eur, spolu 680.253,21 eur. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť uhradiť rozdiel dovozného cla vo výške 680.253,21 eur do 10 dní.

3. Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 20S/81/2017 zo dňa 28.11.2018 vydaným podľa § 107 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania žalobu ako nedôvodnú zamietol a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.11.2018 v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10Sžfk/40/2019 zo dňa 21.4. 2022, ktorým súčasne vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd konštatoval, že správny súd pochybil, keď vo veci nenariadil pojednávanie napriek žiadosti sťažovateľa (žalobcu) a že týmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces a jeho následkom je nezákonnosť rozsudku.

5. Po vrátení veci správny súd v ďalšom konaní prejednal vec na pojednávaní za účasti oboch účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, a znova rozhodol rozsudkom č. k. 20S/57/2022 - 269 z 22. marca 2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“) zamietol žalobu žalobcu a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd uviedol, že Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10Sžfk/40/2019, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie správneho súdu z dôvodu procesného pochybenia, nezaujal právne stanovisko k predmetu konania, ktorým by bol správny súd v zmysle § 469 SSP viazaný. Súčasne, v ďalšom konaní po vrátení veci kasačným súdom správny súd v okolnostiach prípadu nezistil dôvody pre odklon od právneho posúdenia veci a odklon od svojich záverov konštatovaných vo svojom predchádzajúcom žalobu zamietajúcom rozhodnutí, ktoré už uviedol v bodoch 26 až 36 tohto rozsudku a preto nepovažuje za potrebné opakovať ich na tomto mieste.

7. V odôvodnení rozsudku uviedol, že námietky žalobcu primárne spočívali v tvrdení o nemožnosti uplatnenia antidumpingového cla pre nedostatok právnej úpravy antidumpingových opatrení na tovar (v danom prípade príslušenstvo na zváranie rúr na tupo s vonkajším priemerom nepresahujúcim 609,6 mm - ohyby, kolená) dovezený z Hongkongu a Vietnamu, o nepreukázaní čínskeho pôvodu takto dovezeného tovaru a o uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty na dodatočné vymieranie colného dlhu.

8. Správny súd konštatoval, že v rozpore s týmito námietkami podľa jeho zistenia vo veci konajúcej a rozhodujúcej správne orgány vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil vecne správne a v súlade s ich logickým významom, vec správne právne posúdili, v konaní sa nedopustili procesných pochybení, ktorých následkom by mohlo byť vydanie nezákonného rozhodnutia, a v obsahu svojich rozhodnutí, v ktorých zrozumiteľne vysvetlili dôvody dodatočného vymierania antidumpingového cla a vyrubenia dane z pridanej hodnoty, sa vysporiadali s celým rozsahom argumentácie žalobcu.

9. Argumentáciu žalobcu, že možnosť použitia antidumpingových sadzieb je limitovaná krajinou vývozu, t. j. krajinou, v ktorej tovar nadobudol a vyviezol ho z nej na územie Európskej únie, ako aj potrebou rozšírenia antidumpingových opatrení na krajiny, prostredníctvom ktorých dochádza k obchádzaniu týchto opatrení, ako podmienky ich uplatnenia na tovar z nich dovezený, označil súd za nedôvodnú nakoľko takáto podmienka zo žalobcom uvádzaných ani iných súdu známych právnych predpisov nevyplýva.

10. V tejto súvislosti súd argumentoval, že Nariadenie Rady (ES) č. 803/2009 z 27.8.2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých rúrových a potrubných tvaroviek zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a Thajsku a tvaroviek zasielaných z Taiwanu, či už deklarovaných ako výrobok s pôvodom na Taiwane, alebo nie (a ktorým sa ruší oslobodenie udelené spoločnostiam Chup Hsin Enterprise Co. Ltd. a Nian Hong Pipe Fittings Co. Ltd.), nielen vo svojom názve rozlišuje medzi uložením antidumpingového cla z dovozu tam špecifikovaného tovaru pochádzajúceho z Čínskej ľudovej republiky a Thajska a uložením antidumpingového cla z dovozu tovaru odosielaného z Taiwanu (Indonézie, Srí Lanky, Filipín) bez ohľadu na to, či je tento tovar deklarovaný ako pochádzajúci z Taiwanu (Indonézie, Srí Lanky, Filipín).

11. Podľa správneho súdu žiaden z akceptovateľných - legálnych výkladov právnych noriem neumožňuje prijatie žalobcom deklarovaného záveru, že významom rozlíšenia v článkoch 1 a 2 tohto nariadenia medzi colným zaťažením tovaru s pôvodom v ČĽR (Thajsku) a zaťažením tovaru zasielaného z Taiwanu (resp. ďalších krajín) bez ohľadu na to, či ide o tovar deklarovaný ako pochádzajúci z Taiwanu, je v prípade tovaru s pôvodom v ČĽR možnosť zaťaženia iba tovaru, ktorý je z ČĽR aj odosielaný.

12. V tomto smere sa správny súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého antidumpingové clo v prípade tovaru s pôvodom v Čínskej ľudovej republike nie je dôvodné zužovať iba na tovar v Čínskej ľudovej republike nadobudnutý a dovezený na územie Európskej únie.

13. V rozpore s tvrdením žalobcu, že spisový materiál neobsahuje žiaden dôkaz o čínskom pôvode predmetného tovaru dovezeného na územie Únie z Hongkongu a Vietnamu, týmto dôkazom sú záverečné správy Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) č. OF/2012/0948/B1 a OF/2014/0748/B1, v obsahu ktorých bola popísaná vyšetrovacía činnosť úradu v tejto veci a pôvod konštatovaných zistení, ako aj identifikovaní nielen prepravcovia tovaru, ale aj jeho čínsky výrobca - spoločnosti LEDSON INDUSTRIES GROUP LIMITED a QINGDAO KUM KANG FITTINGS, z čoho dostatočne zrozumiteľne vyplýva aplikované pravidlo pôvodu tovaru v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Colnom kódexe Spoločenstva.

14. Správny súd uviedol, že hodnovernosť týchto správ, s ktorými bol účastník konania oboznámený, žalobca obsahom svojich námietok nespochybnil, nepredložil ani neuviedol žiaden dôkaz odôvodňujúci vznik pochybností o správnosti záverov prijatých kompetentným vyšetrovacím orgánom.

15. Za rovnako nedôvodnú považoval správny súd námietku žalobcu týkajúcu sa oneskoreného vymerania colného dlhu, resp. jeho oznámenia po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty podľa čl. 221 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva. Otázku včasnosti vymerania colného dlhu žalovaný na odvoláciu námietku žalobcu podrobne zodpovedal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, pričom s jeho argumentáciou, prevzatou aj do písomného vyjadrenia k veci, sa súd stotožnil, a preto nepovažoval za potrebné v celom rozsahu ju zopakovať v tomto rozhodnutí. V tejto súvislosti je však potrebné konštatovať správnosť stanoviska žalovaného, podľa ktorého podmienkou možnosti oznámenia colného dlhu po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa vzniku colného dlhu v zmysle čl. 221 ods. 3 Nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 zo dňa 12.10.1992, ktorým sa stanovuje Colný kódex Spoločenstva, nie je reálna prekážka stanovenia presnej výšky dlhu v podobe prebiehajúceho trestného konania v štádiu predchádzajúcom konaniu na súde. Konaním v zmysle tohto ustanovenia, ktoré by mohlo viesť k trestnému súdному konaniu, je konanie naplňajúce podľa jeho posúdenia príslušným orgánom znaky trestného činu, tak, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 53 ods. 4 colného zákona reflektujúceho na právnu úpravu Colného kódexu Spoločenstva. Takýmto konaním za určitých podmienok môže byť napríklad aj uvedenie nesprávnych údajov v colných vyhláseniach, ktoré, logicky, do doby zistenia tejto nesprávnosti a zabezpečenia údajov potrebných pre správne vymeranie cla predstavuje prekážku presného určenia sumy cla. Ustanovenie § 53 ods. 4 colného zákona nie je v rozpore s článkom 221 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva, výklad ktorého žalobcom vychádza skôr z roviny želaní ako objektívneho posudzovania významu právnej normy. V postupe správnych orgánov vo veci nejde o neprípustné retroaktívne uplatnenie právnej normy, ani o nesprávny výklad právnej normy platnej a účinnej v rozhodnom čase.

16. Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu vychádzajúcou zo spochybňovania hodnovernosti obsahu spisového materiálu, v súvislosti s ktorou účastník neidentifikoval žiaden doklad významný z hľadiska rozhodnutia, ktorý by správnymi orgánmi bol pri rozhodovaní posudzovaný a zohľadňovaný a s ktorým by takto bolo žalobcovi znemožnené sa oboznámiť.

17. Podľa zistenia správneho súdu správne orgány vo veci postupovali pri dodržaní všetkých základných zásad správneho konania a ich závery nie sú výsledkom nesprávneho či účelového vyhodnotenia dôkazov alebo nesprávnej aplikácie právnych noriem, ale zákonného postupu a logického uvažovania, a preto neposkytujú dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného.

18. Správny súd k vyššie uvedenému dodal, že zásadným dôkazom o čínskom pôvode tovaru deklarovaného žalobcom ako tovar s pôvodom vo Vietname a v Hongkongu sú práve záverečné správy OLAF pre potreby daňového konania dostatočne podrobne ozrejmujúce, na základe akých skutočností bol záver o pôvode tovaru prijatý. Žalobca pritom neuviedol žiadne skutočnosti relevantne spochybňujúce správnosť alebo objektívnosť správ špeciálneho vyšetrovacieho orgánu pôsobiaceho v rámci Európskej komisie (za takéto nemožno považovať tvrdenie, že správy môžu byť dôkazom o tom, že tovar nemá deklarovaný pôvod, ale nie o tom, že má pôvod čínsky, ktoré nekorešponduje s obsahom záverečných správ) disponujúceho pre naplnenie účelu svojej existencie, ktorým je ochrana finančných záujmov Európskej únie, potrebnými kompetenciami a vybavením. V zmysle článku 11 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, EURATOM) č. 883/2013 sú prípustným dôkazom v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu a podliehajú tým istým pravidlám hodnotenia, aké sa uplatňujú na administratívne správy, ktoré vypracovali vnútroštátni administratívni inšpektori, a majú rovnakú dôkaznú silu ako tieto administratívne správy.

19. Podľa správneho súdu v konaní nebolo sporným, že žalobca bol so záverečnými správami OLAF, ktoré boli zásadným dôkazom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámený a mal

možnosť sa k nim vyjadriť, žalobca ako procesný nedostatok správneho orgánu namietal nemožnosť oboznámiť sa s podkladmi, z ktorých vyšetrovací orgán pri vypracovaní správ vychádzal a ktoré sú predmetom služobného tajomstva v zmysle článku 10 ods. 2 Nariadenia č. 883/2013 ako informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní, pričom žalobca v konaní neidentifikoval žiaden právny predpis, z ktorého ustanovení by vyplývalo jeho právo s takto chránenými písomnosťami sa oboznamovať a podmienky oboznámenia podľa ktorého by prípadne splnil. Súd preto námietku porušenia procesného práva žalobcu v tomto smere považoval za nedôvodnú, rovnako ako ním prezentovanú a ničím nepodloženú domnienku o nekompletnosti či nedôveryhodnosti administratívneho spisu.

II. Kasačná sťažnosť žalobcu

20. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, ktorú formálne odôvodnil podľa § 440 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) SSP. Sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že mení rozsudok Krajského súdu Trnava č. 20S/57/2022 zo dňa 22.marca 2023 a zrušuje rozhodnutie žalovaného č. 1700401/134882/2017 zo dňa 07.06.2017 spolu s prvostupňovým rozhodnutím Colného úradu Trnava č. 1780999/2016 zo dňa 13.12.2016 a vec vracia Colnému úradu Trnava na nové konanie. Žiadal tiež priznať mu voči žalovanému náhradu trov konania.

21. Z hľadiska práva na spravodlivý proces a doby, ktorá uplynula od vyhlásenia rozsudku, až po jeho vydanie v písomnej forme, bola pre sťažovateľa prekvapením odôvodnenie súdu v bode 48 rozsudku, kde sa súd odvoláva na rozsudok zrušený kasačným súdom a poukazuje na ustanovenie § 469 SSP. Podľa názoru sťažovateľa postup správneho súdu nie je v súlade s § 140 v spojení s § 139 ods. 2 SSP, pretože nejde o opakujúcu sa žalobu. Navyše, po zrušení rozsudku NSS SR sťažovateľ právnu argumentáciu po nazretí do spisu precizoval. V rámci právnej argumentácie sťažovateľ poukázal aj na rozsudok NS SR podporujúci právnu argumentáciu sťažovateľa, k porušeniu jeho procesných práv v správnom konaní. V rozpore s týmto rozsudkom je právne posúdenie sťažovateľovej námietky súdom. Presnejšie povedané, automatické prevzatie argumentácie žalovaného bez toho aby sa s argumentáciou sťažovateľa súd vysporiadal a presvedčivo zdôvodnil prečo nechal do úvahy rozsudok NS SR v spojení s rozsudkom KS Žilina ale stotožnil sa s argumentáciou žalovaného postavenú na všeobecnom tvrdení o služobnom tajomstve, listín, ktoré majú preukazovať zásadnú skutkovú otázku v záverečných správach OLAF-u t. j. že tovar dovezený sťažovateľom má čínsky pôvod. Sťažovateľ argumentoval v konaní tým, že utajenie príloh k Záverečným správam OLAF-u je založené na neakceptovateľnej interpretácii Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, EURATOM) č. 883/2013 žalovaným.

22. Sťažovateľ namietal, že správny súd argumentáciu k námietke sťažovateľa „vybavil“ citáciou čl. 11 vyššie uvedeného nariadenia bez akejkoľvek úvahy. Žalovaný svojvoľne označil listiny za predmet služobného tajomstva a nebral do úvahy § 59 zákona č. 652/2004 Z. z. v spojení s § 35 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z., pričom ani súd ani žalovaný nepovažovali za potrebné vysporiadať sa s čl. 10 ods. 2 na ktorý poukazujú ktorý síce ustanovuje, že informácie sú predmetom služobného tajomstva, avšak je tam všeobecná odvolávka na to, že sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie EÚ, medzi ktoré národné štátne orgány nepatria a nie je zrejmé ani to, ako je v nich zabezpečená ochrana legitímnych práv garantovaná čl. 10 ods. 3 nariadenia 883/2004. Informácie získané v priebehu interných vyšetrovaní a záverečná správa nemôžu byť stotožňované ak je zároveň rovnocenným dôkazom a podlieha hodnoteniu. Listiny na ktoré sa odvoláva sú jej súčasťou bez a toho, aby sa s nimi mohol účastník oboznámiť nemôže byť považovaná za dôkaz. Sťažovateľ poukázal na to, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Tieto atribúty odôvodnenie rozsudok správneho súdu ani po vecnej ani po formálnej stránke nespĺňa a preto námietku na porušenie práva na spravodlivý proces súdom sťažovateľ považuje za dôvodnú.

23. Podľa sťažovateľa žalovaný postupoval v rozpore s § 33 ods. 2 správneho poriadku, čo namietal aj v správnej žalobe. Tvrdil, že žalovaný mu neumožnil oboznámiť sa so všetkými podkladmi pre rozhodnutie - prílohami k Záverečným správam OLAF, Tieto sa nenachádzali v administratívnom spise, alebo boli sprístupnené až na pokyn nadriadených v konaní o odvolaní, keď sťažovateľ ich absenciu v spise namietal. S poukazom na § 57 ods. 2 správneho poriadku sťažovateľ uviedol, že prvostupňovým správnym orgánom zadovážený obsah spisu musí byť prítomný na každom stupni konania. To, že súdu má byť predložený žurnalizovaný spis nemôže byť interpretované tak, že spis sa žurnalizuje odvolacím

orgánom (žalovaným) z dôvodu jeho predloženia súdu a žalovaný je oprávnený z neho vybrať listiny s ktorými sa mal právo sťažovateľ oboznámiť ale toto právo mu bolo odopreté a tie predloží súdu v zapečatenej obálke s označením „OBSAH SPISU-B- predmet služobného tajomstva v zmysle § 10 ods. 2 nariadenia č. 883/2013- informácie získané alebo postúpené v priebehu interných vyšetrovaní OLAF.“ Takýto postup žalovaného, s ktorým sa súd stotožnil nie je v súlade s § 59 zák. č. 652/2004 Z. z. § 35 ods. 4 zák. č. 215/2004 Z. z., v spojení s čl. 10 ods. 2. 3 nariadenia č. 883/2013, čo má nesporne za následok porušenie práv sťažovateľa z dôvodov uvedených v § 23 v spojení s § 33 správneho poriadku. 24. Sťažovateľ poukázal na vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe, kde uviedol, že nemá povinnosť predkladať žurnalizovaný spis. Zároveň uviedol, že v zmysle čl. 10 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, EUROTOM) č. 883/2013 (ďalej „nariadenie o vyšetrovaniach OLAF“), je povinný ochraňovať dôverne informácie získané v priebehu vyšetrovania. V rozhodnutí (str.15 ods. 1) argumentoval tiež tým že: „... Colné orgány sú však zároveň povinné rešpektovať pri sprístupnení zistení vyšetrovania vykonaného OLAF-om ochranu dôverných informácií zistených v priebehu vyšetrovania, ktorá je uvedená v článku 10 nariadenia č. 883/2013. Finančné riaditeľstvo SR zároveň uvádza, že obsah záverečnej správy OLAF nemôže byť predmetom samostatného skúmania v správnom konaní vedenom na colnom úrade alebo na odvolacom orgáne, keďže postup OLAF a prípadné konania týkajúce sa preskúmania jeho postupu a výsledkov zistených jeho činnosťou sú upravené ustanoveniami nariadenia č. 883/2013.“

25. Na základe tejto všeobecnej, nepreskúmateľnej a právne nepodloženej argumentácie žalovaného sa správny súd s námietkami sťažovateľa vysporiadal (v bode 36 rozsudku 20S/81/2017 zo dňa 28.11.2018) takto : „V neposlednom rade súd nepriznal dôvodnosť námietke žalobcu vychádzajúcej zo spochybňovania hodnovernosti obsahu spisového materiálu, v súvislosti s ktorou účastník neidentifikoval žiaden doklad významný z hľadiska rozhodnutia, ktorý by správnymi orgánmi bol pri rozhodovaní posudzovaný a zohľadňovaný a s ktorým by takto bolo žalobcovi znemožnené sa oboznámiť.“ V bode 50 rozsudku 20S/57/2022 súd uviedol: „V konaní nebolo sporným, že žalobca bol so záverečnými správami OLAF-u, ktoré boli zásadným dôkazom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámený a mal možnosť sa k nim vyjadriť, žalobca ako procesný nedostatok správneho orgánu namietal nemožnosť oboznámiť sa s podkladmi, z ktorých vyšetrovací orgán pri vypracovaní správ vychádzal a ktoré sú predmetom služobného tajomstva v zmysle článku 10 ods. 2 Nariadenia č. 883/2013 ako informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní, pričom žalobca v konaní neidentifikoval žiaden právny predpis, z ktorého ustanovení by vyplývalo jeho právo s takto chránenými písomnosťami sa oboznamovať a podmienky oboznámenia podľa ktorého by prípadne splnil. Súd preto námietku porušenia procesného práva žalobcu v tomto smere považoval za nedôvodnú, rovnako ako ním prezentovanú a ničím nepodloženú domnienku o nekompletnosti či nedôveryhodnosti administratívneho spisu.“ Súd námietku sťažovateľa odmietol bez toho, aby sa vysporiadal aj s jeho právnou argumentáciou, ktorá v priebehu nového konania bola súdu predložená.

26. Záver súdu svedčí o tom, že argumentáciu neposudzuje z vecného hľadiska ale podľa toho, či ju predkladá sťažovateľ alebo žalovaný a nesporne vždy preferuje argumentáciu žalovaného, aj keď nie je úlohou súdu ochraňovať ekonomické záujmy EÚ, pretože ako nestranný a nezávislý orgán je strážcom zákonnosti a nie strážcom finančných záujmov (vlastných zdrojov) EÚ, ktorých ochrana spadá do pôsobnosti iných orgánov. Ani vlastné zdroje EÚ nemôže byť ochraňované nezákonným postupom a nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov. Ak by súd konal nestranne a rovnosť účastníkov v súdom konaní by nebola len deklarovaná, nemohol by dospieť k odcitovanému záveru. Ako môže identifikovať sťažovateľ nejaký doklad a argumentovať ním, keď mu žalovaný, svojím postupom zabránil oboznámiť s listinami na ktoré sa vo svojich záverečných správach OLAF odvoláva a ktoré majú preukazovať splnenie podmienok v čl. 23 a 24 colného kódexu. Prijatie záverov súdu znamená, že OLAF, výlučne pre potreby colných orgánov môže vyhotoviť takú správu o akú požiadajú, vyhovujúcu ich záujmom a je irelevantné, či závery sú dôkazmi preukázané. Stačí prostredníctvom dôvernosti informácií zabezpečiť ich nedotknuteľnosť. K námietke sťažovateľa a právne nepodloženej argumentácií žalovaného, podľa sťažovateľa súd pristupoval inštitucionálne, čo napíše OLAF v správe je Písmo sväté a nemenné preukázané a dôveryhodné, aj keď neboli dôkazy sprístupnené sťažovateľovi, OLAF ako jedna z inštitúcií EÚ stojí nad zákonom. Na stotožnenie sa so závermi žalovaného súd považoval za dostatočný argument odkaz žalovaného na čl. 10 Nariadenie o vyšetrovaniach OLAF, aj keď ustanovenie na ktoré sa žalovaný odvoláva neupravuje len ochranu informácií, ale ako vyplýva z ods. 3 tohto ustanovenia garantuje aj to, aby inštitúcie dodržiavali legitímne práva dotknutých osôb. Podľa súdu právo oboznámiť sa so všetkými podkladmi rozhodnutia v zmysle § 32 ods. 2 v spojení s § 23 ods. 1 nie je legitímnym právom. Správny súd ale nepoukázal na žiadne ustanovenie vylučujúce právo oboznámiť sa aj s listinami s ktorými sa sťažovateľ oboznámiť chcel a ktoré pre ochranu jeho práv majú

zásadný význam. Ak v zmysle čl. 11 ods. 3 tohto nariadenia sú prípustným dôkazom záverečné správy a má sa zaobchádzať s nimi rovnako ako so správami vypracovanými národnými inšpektormi, je potom legitímnym právom sťažovateľa oboznámiť sa aj s listinami na ktoré sa správy odvolávajú a ktoré súvisia s vecou t. j. od ktorých sa odvodzuje základná skutková otázka, ktorá je sporná čínsky pôvod tovaru. Listiny podľa záverečnej správy sú materiálnym podkladom pre skutkové závery t. j. či tovar v zmysle čl. 23 alebo čl. 24 je pôvodný, alebo nie. Súd neuviedol kedy a či vôbec je s prílohami k záverečným správam vypracovaných národnými administratívnymi inšpektormi, zakázané sa oboznamovať. Do úvahy nevzal ani to, že v zmysle čl. 11 ods. 3 sa má zohľadniť pri ich vypracovaní vnútroštátne právo. Ustanovenia § 23 ods. 3 správneho ukladá povinnosť správny orgánom prijať opatrenia v súvislosti s ich postupom, aby v zmysle právnych predpisov upravujúcich utajované skutočnosti, bankové tajomstvo, povinnosť mlčanlivosti, zabezpečiť zabezpečili, aby sa s listinami nemohli oboznámiť nepovolane osoby (napr. povinnosť mlčanlivosti ukladá príslušníkom finančnej správy ust. § 59 zák. č. 652/2004 Z. z., teraz § 32 zákona č.35/2019 Z. z.). Správny súd nemal nechať bez povšimnutia, keď poukázal na čl.10 ods. 2 nariadenia ani ust. čl. 9 ods. 1 v spojení s ods. 2 pododsekom 6 z ktorých vyplýva, že je právom sťažovateľa (dotknutej osoby) oboznámiť sa s dôkazmi ak v zmysle týchto ustanovení je aj právom oboznámiť sa so záznamami vypočúvania. Ak sa sťažovateľ ani súd nemôžu oboznámiť s listinami, ktoré majú byť dôkazom (je to v rozpore s § 35 ods. 4 zák. č. 215/2014 Z. z.) o tom, že tovar bol získaný alebo vyrobený v Číne (čl. 22 až 24 colného kódexu) súd nemôže preskúmať či postup bol v súlade s ods. 1 čl. 9 Nariadenia o vyšetrovaniach OLAF a sťažovateľ nemôže posúdiť, či OLAF postupoval tak ako to ukladá uvedené ustanovenie, teda nemôže účinným a zákonným spôsobom ochraňovať svoje práva. Nebolo povinnosťou sťažovateľa preukazovať to, či je oprávnený oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami, bolo povinnosťou žalovaného prijať opatrenia na ich ochranu v súlade s právnymi predpismi či už predpismi EÚ alebo národnými, ktoré práva sťažovateľa neobmedzujú (35 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z.) Práva sťažovateľa zmaril žalovaný porušením právnych predpisov na ktoré sa sťažovateľ odvoláva, napriek tomu súd ochrane jeho práv neposkytol zákonom a ústavou garantovanú ochranu pred svojvôľou žalovaného, ktorý zjavne konal v rozpore aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Z hľadiska preskúmateľnosti záverov žalovaného a zákonnosti jeho postupu nemôže stačiť odkaz na čl. 10 uvedeného nariadenia. Ak to pre súd bolo dostačujúce je to len potvrdením skôr vysloveného názoru, že súd prioritne vychádza z toho kto argumentuje, nie na čom je argumentácia založená. Článok 10 ods. 3 nariadenia ustanovuje nielen to, že má byť dodržaná dôvernosť vyšetrovaní ale aj to, že legitímne práva dotknutých osôb (tou je sťažovateľ) a tiež to aby v prípade začatia súdneho konania boli dodržané vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na takéto konanie. Toto ustanovenie nesporne predpokladá, že dotknutá osoba sa oboznámi (je to jej legitímne právo) nielen so Záverečnými správami ale aj s listinami na ktoré sa správa odvoláva (správa nie je informáciou ktorá je chránená) a ktoré majú preukazovať OLAF tvrdené skutočnosti. Súd vychádza z administratívneho spisu je nielen oprávnený ale aj povinný oboznámiť sa s ním. Bez kompletného spisu preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postup správnych orgánov sa nedá. Závery v záverečných správach musia byť v súlade s právnymi predpismi a keď záverečná správa má preukazovať pôvod, listiny na ktoré sa odvoláva a ktoré zasahujú do práv sťažovateľa musia byť sprístupnené a bolo povinnosťou žalovaného prijať také opatrenia, aby jemu priznané legitímne práva právnymi predpismi mohol aj realizovať a zároveň prijať opatrenia na ochranu služobného tajomstva a nie zmarit práva sťažovateľa. Ani žalovaný ani súd sa nezaoberali čl. 10 ods. 2 Nariadenia o vyšetrovaní OLAF. V tomto ustanovení je vo všeobecnosti uvedené, že informácie postúpené alebo získané v priebehu vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú predmetom služobného tajomstva a sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie EÚ. Z uvedeného ustanovenia sa dá zistiť len to, že sú chránené informácie napr. v písomnej, elektronickej forme v priebehu vyšetrovania. Záverečná správa sa vyhotovuje po skončení vyšetrovania a teda v nej uvedené skutočnosti sa stávajú známymi a ak správa má slúžiť ako dôkaz, tak je právom sťažovateľa sa s listinami oboznámiť. Nemôže byť teda sporné, že právo sťažovateľa oboznámiť sa so bolo porušené už v správnom konaní a že s námietkami sťažovateľa sa súd nevysporiadal zákonným spôsobom.

27. Hoci žalobná námietka na porušenie procesných práv mala zásadný skutkový a právny význam, správny súd sa s ňou nevysporiadal zákonným spôsobom, nedal na ňu jasnú a zrozumiteľnú odpoveď a preto odôvodnenie rozsudku nespĺňa požiadavky § 139 ods. 2 SSP je v rozpore s judikatúrou a právnymi predpismi aj rozsudkom KS Žilina 20S/128/15 zo dňa 14.06.2016 a NS SR 8Sžf/68/2016, čo vo svojich dôsledkoch je porušením práva na spravodlivý proces nielen v správnom konaní aj konaní súdnom.

28. Sťažovateľ uviedol, že po zrušení rozsudku NSS SR bol opakovane nazret' do súdneho spisu, ktorého súčasťou bol administratívneho spis aj listiny v zalepenej obálke, ktorá bol poškodená, avšak do nej nenahliadal práve z dôvodu upozornenia ktoré bolo na nej uvedené. Zo žiadnej inej listiny založenej v súdnom spise nevyplývalo, že do tejto obálky je možné nazret' resp. že oznámenie na nej neplatí ani

súd neprijal žiadne opatrenia. Tak ako sťažovateľ nemohol posúdiť správnosť záverov v záverečných správach OLAF, ani správny súd potom nemohol preskúmať dôvodnosť týchto záverov, resp. posúdiť hodnovernosť tejto listiny, ktorú rovnako ako žalovaný považuje za dôkaz o pôvode. Súd nikde neuvádza, že sa s listinami v spise neoboznámil aj keď obálka bola na spodnej časti roztrhnutá. Nedá sa vylúčiť ani to, že sa súd oboznámil s obsahom obálky ale zistenia v nej nepoužil preto, že listiny nepreukazujú skutkové tvrdenia uvedené v záverečných správach OLAF- u. Súd prístup k listinám ktoré tvorili prílohu správy preukázateľne mal.

29. Sťažovateľ namietal, že záverečná správa OLAF nie je dôkazom o pôvode preto, že je vyhotovená OLAF. Ako dôkaz môže obstať len vtedy ako vo svetle ďalších dôkazov a listín na ktoré sa odvoláva, bude nesporene preukázané, že tovar získal pôvod alebo je pôvodný z dôvodov uvedených v čl. 22 a 24 colného kódexu. Zo správy ani z prepravných listín ani z iných dôkazov /okrem špekulácií OLAF) nevyplýva, dokonca ani to, že tovar bol z Číny prepravený na územie Hongkongu. Kedy a za akých okolností sa považuje tovar za pôvodný stanovujú colné predpisy. V čase dovozu právne účinným bolo Nariadenie Rady (EHS) č. 2913/1992 z 12.10.1992 (ďalej „colný kódex“) a Nariadenie komisie (EHS) č. 2454/1992 z 02.07.1993 ktorým sa vykonáva colný kódex (ďalej „vykonávacie nariadenie“).

30. Kedy a za akých podmienok sa tovar považuje za pôvodný ustanovuje čl. 22 až 27 colného kódexu. Colný kódex rozlišuje nepreferenčný pôvod (čl. 23 až čl.26 colného kódexu) a preferenčný a pôvod (čl. 27 colného kódexu). Colný kódex v čl. 23 stanovuje, že za pôvodný v určitej krajine sa považuje tovar úplne získaný alebo vyrobený v tejto krajine. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že tovar musí byť získaný v tejto krajine (napríklad ťažbou) alebo vyrobený (napr. výlučne z jej produktov). V zmysle čl. 24 sa za podmienok stanovených týmto ustanovením, za pôvodný považuje aj tovar, na ktorom sa podieľali viaceré krajiny a vtedy krajinou pôvodu je tá krajina, v ktorej sa vykonali podstatné a hospodársky odôvodnené spracovateľské operácie a kde ich výsledkom je nový výrobok alebo podstatný stupeň opracovania. Ani z jedného ustanovenia nevyplýva, že za pôvodný môže byť považovaný aj tovar, prepravený resp. vyvezený z niektorej krajiny a dovezený do inej krajiny, čo navyše ani v tejto veci preukázané nebolo a čo sťažovateľ namietal a preto nie je zrejme na základe čoho usudzuje správny súd, že neboli namietané relevantné skutočnosti. Zo záveru súdu sa nedá zistiť ani to, ktoré skutočnosti zo správy podporujú záver, že tovar je pôvodný okrem toho, že súd za dôkaz považuje záverečnú správu a pripisuje jej vlastnosti a dôležitosť ktoré nemá. Nemôže byť sporné, že súd nevychádza z obsahu správy ale vychádza z rovnakej premisy ako žalovaný „Pretože správu vyhotovil špeciálny vyšetrovací orgán tak správa je dôkazom o pôvode“. Správnymi orgánmi nebol produkovaný dôkaz na základe ktorého by bolo možné prijať záver, že tovar dovezený sťažovateľom má pôvod v Číne a správa preukazuje splnenie niektorého. z právnych predpokladov uvedených v článku 23 alebo čl. 24 colného kódexu. Ak by sa správny súd zaoberal bodom V. správnej žaloby nemohol by uviesť skutkové závery, ktoré táto časť správnej žaloby v celom rozsahu vyvracia (citácia z bodu V. správnej žaloby je uvedená v bode 18 kasačnej sťažnosti) Postup súdu nasvedčuje tomu, že vychádza z iných skutkových tvrdení aké uvádza sťažovateľ a tak jeho právne závery nie sú prijímané vo vzťahu ku skutkovým, tvrdeniam sťažovateľa, ktorý svoju právnu argumentáciu precizoval vo svojich podaniach. V konečnom dôsledku aj ním formulované závery v bode 51 rozsudku to potvrdzujú. Aj keď orgány krajín, z ktorých žalobca doviezol tovar, nepotvrdili pravosť osvedčenia ani to, že tovar má pôvod v Hongkongu (Vietname), táto skutočnosť nie je dôkazom o tom, že tovar má čínsky pôvod. Vykonanie obchodných operácií alebo vykonanie prepravných operácií na území Číny, Hongkongu alebo z územie Číny, a (vývoz tovaru z tejto krajiny), nie je dôkazom o tom, že tento tovar má pôvod čínsky. Tieto doklady ak svedčia o niečom tak o tom, že tovar je neznámeho pôvodu a to dovedy, kým sa nepreukáže, že tovar bol získaný alebo vyrobený v Číne v zmysle čl. 23 alebo má pôvod v zmysle čl. 24. Ani žalovaným ani colný úradom a ani OLAF-om nebol produkovaný dôkaz o tom, že tovar má Čínsky pôvod v zmysle uvedených ustanovení.

31. Sťažovateľ v priebehu správneho aj súdneho konania poukazoval na to, že na základe pohybu tovaru, prepravných a obchodných operácií medzi zahraničnými obchodnými spoločnosťami (sťažovateľ nebol účastníkom), sa nedá určiť pôvod prepravovaného tovaru. To či tovar je pôvodný sa posudzuje podľa kritérií ktoré sú ustanovené v čl. 22 až 26 colného kódexu. Ani v rozhodnutí správnych orgánov ani v záverečných správach OLAF-u nie je uvedené, ktorá skutočnosť v zmysle čl. 23 bola preukázaná a ako (záverečná správa taký dôkaz neposkytuje), že tovar je čínskeho pôvodu. Ani v jednej z týchto listín nie je uvedené, ktoré odôvodnené hospodárske operácie boli urobené v Číne, čo je podmienkou uvedenou v čl. 24 colného kódexu na základe ktorého je možné prijať záver, že tovar je pôvodný v krajine, kde sa tieto podstatné a hospodársky odôvodnené operácie vykonali (preprava, skladovanie, prekládka medzi nepatria). Pôvod tovaru OLAF aj žalovaný odvodzujú preukázateľne z prepravných dokladov. Pôvod tovaru je samostatnou skutkovou aj právnou otázkou na ktorú musí existovať jednoznačná odpoveď v rozhodnutí žalovaného, čo nesporene čl. 22 až čl. 26 colného kódexu ukladá. Nepreukázanie

vietnamského alebo hongkonského pôvodu tovaru ustáleného zo vyšetrovaní colných orgánov týchto krajín, je dostatočným dôkazom na nepriznanie colnej preferencie. Nepreukázanie pôvodu v týchto krajinách nie je dôkazom o pôvode v Číne a na takéto záver nepostačujú dôkazy vo forme prepravných listín (navyše ak pri dovozoch Hongkongu nie sú ani listiny o dovoze tovaru z Číny do Hongkongu) navyše, vyjadrením hongkonských colných orgánov dovoz z Číny na jej územie nebol potvrdený a ani neexistuje žiadny obchodný doklad, či označenie „Made in China“ ktoré by podporovali záver o čínskom pôvode. Samotné Záverečné správy OLAF nie sú dostatočným dôkazom o pôvode. V záverečných správach OLAF-u sú zadokumentované určité skutočnosti a na ich na základe vyslovené úvahy, nemajúce ani skutkový ani právny základ na prijatie záveru o čínskom pôvode tovaru. Úvahy sú postavené na domnienkach, sú formulované na základe listín s ktorými sa sťažovateľ nemohol oboznámiť a listín preukazujúcich prepravu (ak bolo niečo preukázané tak to, že predmetom prepravy bol tovar neznámeho pôvodu a nie to, že tovar má pôvod čínsky) a čo je dôležité, že OLAF sa neodvoláva na žiadnu listinu, z ktorej by vyplývalo, že tovar má pôvod v Číne v zmysle čl. 23 a čl. 24. OLAF disponuje dôkazmi, že tovar nemá pôvod v Hongkongu/Vietname.

32. Sťažovateľ upozornil na to, že antidumpingové clo mu bolo vymerané v rozpore s Nariadením Rady (ES) č. 803/2009 zo dňa 27.08.2009. Uplatňovanie antidumpingových sadzieb je možné len v prípade ak je preukázané, že tovar má pôvod v krajine, voči ktorej boli opatrenia zavedené, alebo ak boli opatrenia rozšírené aj na krajiny cez ktoré vývozcovia tieto opatrenia obchádzajú. Pretože nebolo preukázané, že tovar dovezený sťažovateľom z Hongkongu má pôvod v Číne, vymeranie antidumpingového cla na tento tovar je v rozpore s Nariadenia Rady (ES) č. 803/2009 zo dňa 27.08.2009. V rozpore s týmto nariadením je vymeranie antidumpingového cla aj preto, že na Hongkong ani Vietnam neboli rozšírené tieto opatrenia. Len rozšírením antidumpingových opatrení prijatých voči Číne na tieto krajiny v zmysle čl. 13 ods. 1 Nariadenia 1225/2009 zakladá oprávnenie colným orgánom vymerať antidumpingové clo, bez ohľadu na to, či tovar má alebo nemá preukázaný pôvod v Číne alebo je deklarovaný ako pôvodný z Vietnamu alebo z Hongkongu (zavedením antidumpingového cla krajinách kde dochádza k obchádzaniu tak stráca sa zmysel obchádzania. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v správnej žalobe (bod VI. str.10), poukázal na viaceré nariadenia, kde voči iným krajinám bolo začaté konanie a boli zavedené tieto opatrenia. „Podľa článku 13 ods. 3 základného nariadenia boli opatrenia vzťahujúce sa na príslušný výrobok s pôvodom v ČLR rozšírené na dovoz z Indonézie nariadením Rady (ES) č. 2052/2004 (8), zo Srí Lanky nariadením Rady (ES) č. 2053/2004 (9) a z Filipín nariadením Rady (ES) č. 655/2006 (10), či už deklarovaný ako výrobok s pôvodom na Filipínach, v Indonézii a na Srí Lanke, alebo nie.“ „Nariadenie č. 803/2009 a potvrdzujúce nariadenie č. 1934/2015, ako uvádza colný úrad a na ktoré sa odvoláva sa týka pôvodných výrobkov, ktoré sú dovážané z Číny (nie z inej krajiny). Nariadenie práve z dôvodu jeho obchádzania bolo rozšírené nariadením č. 1934/2015 a aj iné krajiny bez ohľadu na to, či bol alebo nebol deklarovaný pôvod krajín, na ktoré bolo rozšírené (táto novela je aplikovateľná na dovozy uskutočnené z krajín, na ktoré bolo rozšírené, pričom medzi týmito krajinami nie je ani Hongkong, ani Vietnam)“.

33. Sťažovateľ namietal, že správny súd sa v konaní nezaoberal námietkou sťažovateľa, že k predĺženiu trojročnej lehoty resp. jej posudzovaniu neboli splnené právne predpoklady. Nepreukázanie pôvodu tovaru vylučuje dodatočné vymeranie antidumpingového cla a vylučuje aj úvahu, že by mohlo dôjsť k trestnému súdnemu konaniu a následne predĺženiu trojročnej lehoty. Interpretácia tohto ustanovenia tak ako ju predkladá žalovaný aj súd by znamenala, že je právom žalovaného si vyžiadať začatie trestného stíhania vo veci (Administratívny spis neobsahuje uznesenie OČTK o takomto úkone a jedinou listinou v súdnom spise je Uznesenie ČVS: KÚFS-9/7053 - V- 2016 o postúpení veci podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia „Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní:“) aby aj po uplynutí trojročnej lehoty mohol byť colný dlh vymeraný, resp. lehota posudzovaná podľa čl. 221 ods. 3 colného kódexu. Vychádzajúc z právneho názoru súdu potom znamená, že nie je ani tak dôležité či skutok je alebo nie možno kvalifikovať ako trestný čin. Podľa čl. 221 ods 3 colného kódexu „Oznámenie dlžníkovi sa neuskutočňuje po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, kedy vznikol colný dlh. Avšak tam, kde colné orgány nemohli určiť presnú sumu splatnú podľa zákona v dôsledku konania, ktoré by mohlo viesť k trestnému súdnemu konaniu, sa môže takéto oznámenie, pokiaľ to povoľujú platné právne predpisy, urobiť po uplynutí takejto trojročnej lehoty.“ Interpretácia predkladaná žalovaným aj správnym súdom vytvára stav právnej neistoty a pripúšťa svojvoľné konanie správnych orgánov, pretože podľa nej sa pripúšťa účelovo zabezpečiť začatie trestného stíhania, účelová kvalifikácia konania, s cieľom predĺžiť trojročnú prekluzívnu lehotu a tým zabezpečiť ochranu vlastných zdrojov EÚ. Pre orgány činné v trestnom konaní správa OLAF nemala žiadnu dôkaznú hodnotu, pretože nepreukazuje nielen to, že tovar bol prepravený z Číny na územie Hongkongu nie

to ešte čínsky pôvod, čo by bol dôvod na začatie trestného konania. Nepreukazuje materiálny dôvod trestného stíhania, pretože antidumpingovým clom môže byť zaťažený len tovar na ktorý sa vzťahuje nariadenie 803/2009 Z. z., že bol preukázaný čínsky pôvod dovezeného tovaru. Aj keď OLAF vykonával šetrenie dlhú dobu, ani jeho záverečná správa nebola dôkazom preukazujúcim čínsky pôvod tovaru. Vykonané šetrenie a obstarané dôkazy preukazujú a je na základe nich môcť prijať jediný logický záver, že dovezený tovar je neznámeho pôvodu od momentu keď bolo preukázané, že nemá pôvod Hongkongu a ani v rámci vyšetrovania vykonaným OLAF neboli obstarané dôkazy preukazujúce čínsky pôvod tovaru dovezeného sťažovateľom z Hongkongu. Právne posúdenie tejto otázky súdom nemá oporu v čl. 221 ods. 3 colného kódexu, pretože neboli splnené v ňom stanovené zákonné podmienky na predĺženie tejto lehoty, resp. možnosť oznámiť colný dlh v predĺženej lehote, pretože správne určenie výšky cla nebránilo konanie, ktoré by mohlo viesť k trestnému súdnomu konaniu.

34. Ani z rozsudkov SD EÚ C -124/08 a C - 125/08, vo vzťahu k prekluzívnej lehote, podľa sťažovateľa nevyplýva interpretácia predkladaná žalovaným a prevzatá súdom. Citovaný rozsudok judikuje to, že oznámiť colný dlh dlžníkovi je možné platne len vtedy, ak pred oznámením bolo dlžné clo zapísané do evidencie (procesná podmienka ktorá musí byť splnená). Z týchto rozsudkov sa nedá vyvodiť záver, že clo môže byť vymierané po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty, aj keď konanie nebolo kvalifikované ako trestný čin. Z uvedených rozsudkov vyplýva len to, že suma cla môže byť oznámená aj dlžníkovi, ktorý nie je páchatelom skutku ktorí môže byť trestné stíhateľný, čo však nevylučuje, že skutok musí byť vždy trestné stíhateľný v čase, keď sa oznamuje colný dlh, čo preukázateľne splnené nie je, navyše to ani súd nemohol preskúmať, pretože z uznesenia (uvedené v predchádzajúcom odseku), je v administratívnom spise založená len prvá strana. Z logiky veci aj z citovaného ustanovenia a rozsudkov na ktoré sťažovateľ poukazuje potom vyplýva, že uvedené ustanovenie neslúži na to, aby bolo možné predložiť lehoty po ich márnom uplynutí kedykoľvek. Trestnému konaniu na súde predchádza prípravne konanie bez neho nie je možné predložiť vec trestnému súdu. Ak výsledky tohto konania by preukazovali, že skutok je trestný a na základe tohto konania by colné orgány mohli určiť správnu výšku colného dlhu (pretože boli preukázané skutočnosti o čínskom pôvode tovaru), tak v zmysle čl. 221 ods. 3 ak aj uplynula trojročná lehota, colný dlh je možné oznámiť. Len takáto interpretácia vylučuje aby účelovo, ako v tejto veci, bolo začaté konanie vo veci bez toho, aby žalovaný preukázal skutočnosť ktorá mala za následok, že nebolo možné určiť colný dlh v správnej výške. Vedenie trestného konania je v zmysle uvedeného ustanovenia prekážkou, pre ktorú nemôže byť clo určené v správnej výške. Desaťročná lehota je alebo by mala byť dostatočne dlhá, aby aj na podmienky Slovenskej republiky, ktorá podľa Ústavy SR je právny štátom, mala by byť dostatočne dlhá na to, aby výsledky trestné konania boli známe, najneskôr v čase oznámenia colného dlhu. Ako dlho trvalo vyšetrovanie OLAF je podľa sťažovateľa bezpredmetnou skutočnosťou, pretože tento orgán nie je orgánom činným v trestnom konaní. Ním vedené vyšetrovanie ani nevedlo k trestnému súdnomu konaniu a dokonca colné orgány ani nevedli konanie o colnom delikte, pre podozrenie z ktorého im bola vec postúpená. Aj v prípade, ak by viedli konanie, pretože nebol preukázaný čínsky pôvod tovaru, konanie bolo možné viesť a uznať sťažovateľa za zodpovednosti za colný delikt len na tom skutkovom základe, že v colných vyhláseniach uviedol pôvod tovaru v Hongkongu /Vietname a bolo preukázané, že pôvod v tých krajinách nemajú a preto údaje uvedené v colnom vyhlásení nie sú pravdivé, t. j. predmetom tohto konania by bol iná vec. To, že zo strany žalovaného aj colného úradu ide o účelovú interpretáciu uvedeného ustanovenia ako aj rozsudkov SD EÚ ani tak neprekvapuje. Podľa názoru sťažovateľa, právne posúdenie tejto otázky správnym súdom bolo nesprávne, pretože predĺženie trojročnej lehoty a oznámenie colného dlhu po jej uplynutí je možné len pri splnení obidvoch kumulatívnych podmienok stanovených v článku 221 ods. 3 colného kódexu a to, musí byť preukázané, že skutok je trestné stíhateľný v súdnom konaní a konanie ktoré tomu predchádza bolo prekážkou na to, aby colné orgány mohli určiť správnu výšku cla. Tieto skutočnosti musia byť preukázané v deň oznámenia colného dlhu, čo preukázateľne splnené nebolo. Nesplnenie čo len jednej z podmienok znamená zánik oprávnenia postupovať podľa čl. 221 ods. 3 colného kódexu.

III. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

35. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojom pôvodnom právnom názore, kasačnú sťažnosť považoval za nedôvodnú a navrhol ju podľa § 461 SSP zamietnuť. Navrhol tiež nepriznať nárok na náhradu trov konania žiadnemu účastníkovi konania.

36. Žalovaný nesúhlasil s namietaným porušením procesných práv sťažovateľa. Colné predpisy ani správny poriadok neukladajú colnému úradu povinnosť pri predkladaní spisového materiálu odvolaciemu orgánu spis zväzovať ani žurnalizovať. Spis predložený sťažovateľovi pri nazretí do spisu na odvolacom orgáne dňa 28.2.2017 obsahoval všetky dokumenty potrebné pre rozhodnutie vo veci. Všetky doklady,

ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia o dodatočnom vymeraní antidumpingového cla a boli v tomto konaní použité ako dôkazné prostriedky a z ktorých colný úrad vychádzal pri vydávaní napadnutého rozhodnutia, sú v zmysle § 32 ods. 2 správneho poriadku súčasťou spisového materiálu. Záverečné správy OLAF boli splnomocnenému zástupcovi žalobcu poskytnuté v priebehu odvolacieho konania, obsah predmetných záverečných správ OLAF bol v celom znení uvedený vo výzve zn. 1614437/2016 zo dňa 13.10.2016, ktorú colný úrad sťažovateľovi riadne doručil. Žalobca teda bol oboznámený so správami OLAF, mal možnosť sa k výsledkom vyšetrovania OLAF vyjadriť v priebehu následnej kontroly a konania o dovymeraní colného dlhu.

37. V správnom konaní zo strany colných orgánov musela byť zabezpečená dôvernosť a ochrana údajov v zmysle článku 10 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, EURATOM) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (ďalej len „nariadenie č. 883/2013“). V zmysle uvedeného ustanovenia informácie postúpené alebo získané úradom OLAF v priebehu externých vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú chránené príslušnými ustanoveniami a informácie postúpené alebo získané úradom OLAF v priebehu interných vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú predmetom služobného tajomstva a sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie Únie. Dotknuté inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry zabezpečia, aby sa dodržiavala dôvernosť vyšetrovaní vedených úradom OLAF. Spôsob postúpenia listín týkajúcich sa interného vyšetrovania OLAF-u na Krajský súd v Trnave na účely správneho konania bol zvolený práve z dôvodu, že colné orgány boli povinné na jednej strane zabezpečiť dôvernosť a ochranu údajov v zmysle článku 10 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 a na druhej strane podľa čl. 10 ods. 3 uvedeného nariadenia v prípade začatia súdneho konania boli povinné taktiež zabezpečiť, aby sa v prípade začatia súdneho konania dodržali všetky vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na takéto konania.

38. Za účelové považoval žalovaný poukazovanie na čl. 9 ods. 1 v spojení s ods. 2 pododsekom 6 nariadenia č. 883/2013. Ustanovenie čl. 9 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 upravuje povinnosť vyšetrovateľov OLAF viesť vyšetrovania objektívne a nestranne, v súlade so zásadou prezumpcie nevinoty a procesnými zárukami ustanovenými v tomto článku a zhromažďovať dôkazy v prospech aj neprospech dotknutej osoby. Ustanovenie čl. 9 ods. 2 predmetného nariadenia upravuje možnosť, nie povinnosť vyšetrovateľov OLAF vypočuť dotknutú osobu a v prípade, ak sa pristúpi k vypočutiu dotknutej osoby, sú v tomto ustanovení upravené procesné práva vypočúvanej osoby a procesné povinnosti vyšetrovateľov, ktorí uskutočňujú výsluch. Predmetné ustanovenia nesúvisia s povinnosťou zabezpečenia dôvernosti a ochrany údajov v zmysle článku 10 ods. 2 nariadenia č. 883/2013.

39. Podľa žalovaného sťažovateľ nesprávne uviedol, že podľa článku 11 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 sa má pri vypracovaní správ OLAF zohľadniť vnútroštátne právo, keďže podľa článku 11 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 „správy a odporúčania vypracované po skončení externého vyšetrovania a akékoľvek príslušné súvisiace dokumenty sa v súlade s predpismi týkajúcimi sa externých vyšetrovaní zašlú príslušným orgánom dotknutých členských štátov a v prípade potreby príslušným útvarom Komisie“. Predmetné ustanovenie bolo v danej právnej veci dodržané. Sťažovateľ chcel pravdepodobne poukázať na článok 11 ods. 2 prvá veta nariadenia č. 883/2013, podľa ktorého „pri vypracúvaní takýchto správ a odporúčaní sa zohľadní vnútroštátne právo dotknutého členského štátu“. Žalovaný zotrváva na právnom názore, že uvádzané ustanovenie sa netýka povinnosti zabezpečenia dôvernosti a ochrany údajov, keďže táto je ustanovená v článku 10 ods. 2 nariadenia č. 883/2013.

40. Pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal dôkaznú silu a záväznosť záverečnej správy OLAF, žalovaný poukazoval na záväznosť záverečnej správy v tom smere, že v článku 11 ods. 4 nariadenia č. 883/2013 je ustanovená povinnosť, nie možnosť príslušných orgánov na základe záverečnej správy OLAF prijímať opatrenia (napr. vydať rozhodnutie o dodatočnom vymeraní colného dlhu) a na tomto právnom názore ďalej zotrváva. Ustanoveniu článku 11 ods. 4 nariadenia č. 883/2013 umožňujúcemu vydať na základe záverečnej správy OLAF konkrétne rozhodnutie (prijatť opatrenie), predchádza ustanovenie článku 11 ods. 2 nariadenia č. 883/2013, z ktorého priamo vyplýva spôsob a pravidlá hodnotenia záverečnej správy OLAF, ktorá má byť dôkazom v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu. Skutočnosť, že záverečná správa OLAF má postavenie dôkazu v konaní, ktorého vyhodnotenie a posúdenie jednotlivo i spolu s ostatnými dôkazmi prebieha podľa všeobecných zásad správneho konania (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), vyplýva priamo z článku 11 ods. 2 nariadenia č. 883/2013. Dôkaznou silou záverečnej správy OLAF sa zaoberá napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sžfk/54/2021 zo dňa 30.11.2022 v bode 36, v ktorom poukazuje na body 17 až 22 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S/20/2020 zo dňa 15.12.2020, napadnutého kasačnou sťažnosťou. Okrem právneho názoru súdu, že žalobca v konaní nepredložil taký dôkaz, ktorý by zistenia OLAF týkajúce sa predmetnej veci nejakým spôsobom vyvrátil, je v danom rozsudku v bode

21 s poukazom na rozsudok ESD T-191/09 HIT Trading BV (Lelystad, Holandsko) a Berkman Forwarding BV (Barendrecht, Holandsko) uvedené, že samotná existencia certifikátu o pôvode akéhokoľvek typu, rovnako ako vydanie formulára A, nespôsobuje legitímne očakávanie a tam, kde OLAF získa dôkaz, podľa ktorého tovar podlieha antidumpingovému clu z dôvodu skutočného pôvodu, certifikát o pôvode akéhokoľvek typu nebráni vymáhaniu antidumpingového cla. V bode 22 predmetného rozsudku Krajského súdu v Žiline je dokonca uvedený právny názor, že záverečná správa OLAF má dôkaznú silu verejnej listiny a tento názor kasačný súd nerozporuje. Najvyšší správny súd v bode 37 rozsudku sp. zn. 1Sžfk/54/2021 zo dňa 30.11.2022 taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6/Sžfk/48/2019 zo dňa 10.09.2020, týkajúci sa obdobnej veci, v ktorom Najvyšší súd SR dospel k rovnakým záverom ako kasačný súd.

41. K námietke sťažovateľa, ktorý nesúhlasil s námietkou nesprávneho právneho posúdenia záverov o pôvode predmetného tovaru žalovaný uviedol, že podľa čl. 11 ods. 2 nariadenia č 883/2013 správy vypracované na takomto základe (po uskutočnenom vyšetrowaní OLAF v zmysle tohto nariadenia) predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované 1001401/426251/2023 národnými administratívnymi inšpektormi. Tieto správy podliehajú takým istým pravidlám hodnotenia, aké sa uplatňujú na administratívne správy, ktoré vypracovali vnútroštátni administratívni inšpektori, a majú rovnakú dôkaznú silu ako tieto administratívne správy. Je pravdou, že OLAF nie je rozhodujúcim orgánom, nevykonáva dôkazy ani neprikazuje, ako má správny orgán príslušného štátu rozhodnúť, avšak s ohľadom na existujúcu právnu úpravu, ktorá odráža postavenie SR ako členského štátu EÚ, sú právne predpisy EÚ upravujúce postavenie a činnosť OLAFu záväzné pre slovenské i európske colné orgány ako aj pre účastníka konania. OLAF pri svojom vyšetrowaní a pri vypracovaní správ obsahujúcich skutočnosti, ktoré boli vyšetrowaním zistené, bol viazaný príslušnou legislatívou EÚ.

42. Žalovaný poukázal na rozsudky ESD vo veci C 407/16 a C 47/2016, z ktorých vyplýva, že správa OLAF je dôkazom v konaní, že údaje získané colnými orgánmi pri dodatočnom overení nemajú prednosť pred údajmi obsiahnutými v správe OLAF a že colné orgány môžu byť povinné poskytnúť dodatočné dôkazy najmä vykonaním dodatočných overení len v prípade, ak správa OLAF obsahuje iba všeobecný opis predmetnej situácie (ESD vyslovil tento názor v súvislosti s preukázaním, či sú splnené podmienky, za ktorých sa dovozca môže dovoľávať legitímnej dôvery podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov, účinný do 30.04.2016). Podľa názoru žalovaného v predmetnom prípade záverečné správy OLAF neobsahujú len všeobecný opis a považuje ich za dostatočné na vyvodenie záverov o tom, že dovezený tovar mal čínsky pôvod, t.z. bol daný zákonný dôvod na dodatočné vymešanie colného dlhu.

43. Výsledky vyšetrowania OLAF boli zhrnuté v záverečnej správe č. OF/2012/0948/B1 zo dňa 08.03.2016 a v záverečnej správe č. OF/2014/0748/B1 zo dňa 13.09.2016. Požiadavku sťažovateľa, aby bol pôvod tovaru potvrdený príslušným orgánom Číny, považuje žalovaný za účelovú a irelevantnú, keďže čínsky pôvod tovaru je možné dostatočne preukázať aj na základe uvedených dôkazov, ktoré žalobca považuje za nepriame. V záverečnej správe č. OF/2014/0748/B1 zo dňa 13.09.2016 sú v časti 2.4 i predposledný a posledný odsek vymenované dôkazy preukazujúce čínsky pôvod tovaru v súvislosti so spoločnosťou Khiet Tom Trading, na základe ktorých uvádza OLAF nasledovný záver: „Zistilo sa, že od júna 2012 do júna 2013 spoločnosť Khiet Tam Trading & Service Co Ltd doviezla z ČĽR do Vietnamu 12 zásielok (32 kontajnerov) oceľových tvaroviek. Po preložení do iných kontajnerov sa tie isté zásielky oceľových tvaroviek späťne vyviezli z Vietnamu do EÚ s tlačivami B osvedčenia o nepreferenčnom pôvode. Jedna zásielka sa doviezla na Slovensko a 10 do Rakúska. ... Zhromaždené dôkazy preukazujú, že týchto 12 zásielok má v skutočnosti pôvod v ČĽR, takže podliehajú platbe antidumpingového cla ...“. V súvislosti s námietkami žalobcu k záverom o čínskom pôvode tovaru uvedeným v záverečnej správe č. OF/2012/0948/B1 zo dňa 08.03.2016 žalovaný uvádza, že colné orgány sa stotožnili so závermi OLAF o čínskom nepreferenčnom pôvode na základe vzájomnej súvislosti jednotlivých zistení, zhrnutých v bode 3 predmetnej správy, ide napr. o predkladanie falšných osvedčení o nepreferenčnom hongkongskom pôvode vystavených spoločnosťou Jimmy Metal, zistenie, že táto spoločnosť ako údajný výrobca/predávajúci v Hongkongu neexistuje a spoločnosť Ledsun Industries ako príjemca platieb uskutočnených slovenským dovozcom na účet v Hongkongu sa nedala vystopovať, rovnako ani jej vlastníci - štyria „občania pevninskej Číny“; zistenie, že spoločnosť Ledsun Industries prevádzkuje závod KKF Čína v meste Čching-tao, ktorá vyrába potrubné tvarovky, čím sa vysvetľujú platby uskutočnené slovenským dovozcom tvaroviek na bankové účty v Hongkongu a v Číne, ktorých majiteľmi sú spoločnosti Ledsun Industries a KKF Čína a zapojenie čínskej logistickej

spoločnosti Wintrans, ktorá podľa zistení hongkongských orgánov zadávala pokyny k zásielkam a objednávky na prepravu u firmy Zen Logistics v Hongkongu a organizovala manipuláciu s čínskymi potrubnými tvarovkami a ich prekládku do nových kontajnerov v Hongkongu; vyššie uvedené činnosti spadajú pod typ prekládkových služieb, ktoré táto spoločnosť proklamuje na svojej webovej stránke ako služby umožňujúce obídenie antidumpingových ciel v krajine konečného určenia. V záverečnej správe č. OF/2012/0948/B1 zo dňa 08.03.2016 uvádza OLAF nasledovné právne zhodnotenie: „Zistilo sa, že 23 zásielok (65 kontajnerov) rúrových a potrubných tvaroviek, ktoré mala odoslať spoločnosť Jimmy Metal z Hongkongu do Rakúska a na Slovensko, nemá pôvod v Hongkongu a že dovozcovia v Európskej únii predložili na účely colného konania falšované osvedčenia o nepreferenčnom hongkongskom pôvode. Zhromaždené dôkazy vedú k záveru, že predmetné zásielky majú v skutočnosti pôvod v Číne, takže podliehajú úhrade antidumpingových ciel ...“.

44. V správach je uvedený postup OLAF pri vyšetrovaní, právny i skutkový stav prešetrovaných vecí, ktorý bol v rámci vyšetrovania zistený a právna kvalifikácia zistených skutočností podľa príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov Európskej únie v oblasti správy cla a výkonu colného dohľadu. Podľa žalovaného ako vyplýva z predmetných správ, OLAF pri vyšetrovaní zistil nielen to, či predmetný tovar nemá hongkongský a vietnamský preferenčný pôvod, ale zisťoval aj to, aký je skutočný nepreferenčný pôvod tovaru, pričom v obidvoch správach dospel k záveru, že tovar má čínsky nepreferenčný pôvod. V záverečnej správe č. OF/2014/0748/B1 zo dňa 13.09.2016 v časti 3.2 (Právny základ) je priamo uvedené, že OLAF viedol toto vyšetrovanie na základe článkov 35 až 65 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Vykonávacie nariadenie č. 2454/1993“), pričom ide o články, ktoré priamo vykonávajú ustanovenia čl. 23 a 24 Colného kódexu Spoločenstva týkajúce sa nepreferenčného pôvodu tovaru. To, že OLAF vo svojich správach neuvádza, podľa akého ustanovenia nadobudol predmetný tovar čínsky nepreferenčný pôvod (čl. 23 alebo čl. 24 Colného kódexu spoločenstva), je v danom prípade irelevantné. Uvedené skutočnosti sa preukazujú pred príslušnými orgánmi danej krajiny v konaní o vydaní osvedčenia o pôvode tovaru. OLAF nie je orgánom, ktorý by vystavoval osvedčenia o pôvode tovaru. Predmetom zisťovania OLAF - u nebolo vydanie osvedčenia o pôvode tovaru. Slovenské colné orgány na základe zistení získaných vyšetrovaním OLAF začali konanie vo veci dodatočného vymierania dovozných platieb a správu z vyšetrovania OLAF, resp. v nej obsiahnuté skutočnosti použili v súlade s nariadením č. 883/2013 ako podklad pre rozhodnutie. Colné orgány Slovenskej republiky nemajú žiaden dôvod zistenia OLAF - u spochybňovať ani vyvracať výsledky vyšetrovania, ktoré OLAF vykonal a ktoré sú obsiahnuté v jeho záverečnej správe. V tejto súvislosti je tiež potrebné poukázať na to, že predmetné vyšetrovanie OLAF nebolo realizované slovenskými colnými orgánmi na území Slovenskej republiky, ale osobitnou inštitúciou Európskej únie. Colné orgány Slovenskej republiky boli oboznámené s výsledkom vyšetrovania OLAF, ktoré prebehlo v súlade s príslušnou, aj pre Slovenskú republiku, ako členský štát záväznou legislatívou Európskej únie. Na základe zistení vyšetrovania boli následne slovenské colné orgány povinné v zmysle čl. 11 ods. 3 nariadenia č. 883/2009 konať a zabezpečiť, aby bola výška dovozných platieb, ktorá sa týkala slovenského subjektu (žalobcu), určená v súlade so zisteným skutkovým stavom veci (konanie o dodatočnom vymieraní colného dlhu). Tento postup je v súlade s legislatívou Európskej únie i s národnou legislatívou, ktorá s ňou musí byť v súlade.

45. Za nedôvodnú považoval žalovaný aj námietku nesprávneho posúdenia veci z dôvodu uplynutia trojročnej prekluzívnej lehoty ustanovenej v čl. 220 ods. 3 Nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Colný kódex spoločenstva“), účinného do 30.04.2016, v dôsledku čoho colný úrad nebol oprávnený dodatočne vymerať colný dlh. V článku 221 ods. 4 Colného kódexu spoločenstva, ktorý colný úrad aplikoval pri posudzovaní otázky, či uplynula trojročná prekluzívna lehota na oznámenie colného dlhu, je uvedené, že ak je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde, jeho výška sa môže na základe podmienok uvedených v platných ustanoveniach oznámiť dlžníkovi aj po ukončení trojročného obdobia uvedeného v odseku 3. Podľa citovaného článku 221 ods. 3 Colného kódexu spoločenstva sa oznámenie colného dlhu dlžníkovi neuskutoční po ukončení obdobia troch rokov od dátumu, keď sa nadobudol colný dlh. Toto obdobie sa predlžuje od času, keď sa podá odvolanie v zmysle článku 243 na obdobie odvolacieho konania. S ohľadom na odlišný systém trestného práva a úpravy konania orgánov verejnej moci pri stíhaní trestných činov v jednotlivých členských štátoch Európskej únie, na ktoré sa Colný kódex spoločenstva, vrátane článku 221 ods. 4 vzťahuje, je potrebné interpretovať uvedené ustanovenie s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu trestného konania v príslušnom členskom štáte.

46. Zo znenia slovenskej a pre slovenské colné orgány záväznej verzie Colného kódexu spoločenstva vyplýva, že colný dlh možno oznámiť dlžníkovi aj po ukončení trojročného obdobia uvedeného v článku 221 ods. 3 Colného kódexu spoločenstva v prípade, ak je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde. Colný kódex spoločenstva nevyžaduje, aby bola trestnosť daného skutku konštatovaná právoplatným rozhodnutím príslušného súdu. Požaduje len, aby išlo o skutok, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde, teda aby išlo o skutok, ktorý môže mať pri splnení všetkých procesných i hmotnoprávných podmienok príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov v oblasti trestného práva za následok začatie trestného stíhania a následné podanie obžaloby na súd (teda začatie trestného konania na súde).

IV. Replika sťažovateľa

47. Podaním zo dňa 06.10.2023 sa sťažovateľ vyjadril k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti.

48. Sťažovateľ zotrval na tvrdení, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s listinami, na ktoré sa OLAF v záverečnej správe odvoláva a ktoré majú zásadný význam (k hlavnej otázke pôvod tovaru), pretože tieto listiny majú byť dôkazy k záverom uvedeným v záverečnej správe. Predložené prepravné doklady pôvod tovaru nepreukazujú a čo je dôležité zdôrazniť nepreukazujú ani len prepravu z Číny na územie Hongkongu. Vyjadrenia žalovaného je tiež dôkazom toho, že nenašiel žiadny dôkaz podporujúci jeho skutkové tvrdenia ani nenašiel odpoveď na argumentáciu sťažovateľa k otázkam vnútroštátnej právnej úpravy týkajúcej sa utajovaných skutočností. Pretože sťažovateľ predložil svoju argumentáciu k nariadeniu 883/2013už v kasačnej sťažnosti, odkazuje na ňu v celom rozsahu.

49. Podľa sťažovateľa je právne irelevantné, kde robil OLAF vyšetrovacie úkony ako aj to, že mu colný úrad poskytoval súčinnosť. Zásadnou skutočnosťou je to, že vo veci colný úrad o záverečnú správu oprel svoje rozhodnutie ako o dôkaz v správnom konaní, ktorý nie je možné preskúmať, pretože správne orgány pred sťažovateľom, v rozpore s právnymi predpismi, listiny na ktoré sa záverečná správa odvoláva a z ktorých odvodzuje že tovar dovezený sťažovateľom má pôvod v Číne, utajili.

50. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení uviedol, „...Vyšetrovaním OLAF-u sa preukázalo, že dovezený tovar je čínskeho pôvodu, lebo bol vyrobený v Čínskej republike, z ktorej bol zámerne v dôsledku obchádzania antidumpingových cieľ vyvezený do Vietnamu a Hongkongu. V predmetnej veci sú dôkazom záverečné správy...“, sťažovateľ argumentoval, že administratívny spis neobsahuje žiadny dôkaz o tom, že tovar bol vyrobený v Číne, že bol dovezený do Hongkongu a ani hongkongske colné orgány nepotvrdili vstup do krajiny. Ak existuje nejaký dôkaz ktorý preukazuje, že tovar bol vyrobený v Číne, mal by byť súčasťou spisu alebo mal by byť uvedený v záverečnej správe a sťažovateľ má právo z hľadiska práva na spravodlivý proces a jeho práv priznaných mu právnymi predpismi, na ktoré v kasačnej sťažnosti poukázal, sa s týmto listinným dôkazom oboznámiť.

51. Žalovaný podľa jeho názoru ignoroval listiny poskytnuté vietnamskými colnými orgánmi, ktoré aj z hľadiska dokazovania majú odlišnú dôkaznú hodnotu. Toto tvrdenie je potrebné vidieť aj v súvislostiach, kde žalovaný poukazuje na to, že OLAF viedol vyšetrovanie podľa čl. 35 a 65 nariadenia komisie č. 2454/1993, a že ide o články, ktoré priamo vykonávajú ustanovenia čl. 23 alebo 24 Colného kódexu. Následne uvádza: „To, že OLAF vo svojich vyjadreniach neuvádza, podľa ktorého ustanovenia nadobudol predmetný tovar čínsky pôvod (čl.23 alebo 24 Colného kódexu spoločenstva) je v danom prípade irelevantné. Uvedené skutočnosti sa preukazujú pred príslušnými orgánmi krajiny...“ Na základe čoho potom dospel žalovaný k záveru, že tovar bol vyrobený v Číne. Bol vyrobený v Číne preto, že to napísal OLAF do správy, alebo to vyplýva z toho, že OLAF napísal správu. Poukaz žalovaného na čl. 35 až 63 vykonávacieho nariadenia je dôkazom toho, že argumentačne nezvláda námietky sťažovateľa a dáva súdu na výber z viacerých ustanovení, ktoré však absolútne nepodporujú argumentáciu žalovaného pretože v nich sú uvedené procesne predpisy a formálne náležitosti listín a nie skutočnosti na základ ktorých sa da zistiť pôvod tovaru. Sťažovateľ nepredložil pri colnom konaní osvedčenie o čínskom pôvode tovaru, ani nedovážal poľnohospodárske výrobky a pod. Keďže nepredložil doklad o čínskom pôvode (osvedčenia), nebolo zasielané do Číny na preverenie, ani nebolo overované či spĺňa predpísanú veľkosť a pod.. Colné orgány nekonajú na príkaz OLAF- u, ale colne orgány môžu konať vtedy ak je preukázané, že existujú zákonné dôvody na začatie príslušného konania. Správa OLAF-u môže byť jedným z dôkazov, ale v žiadnom prípade nie príkazom ako to formuluje žalovaný : „Na základe zistení vyšetrovania boli následne colné orgány povinné v zmysle čl. 11 ods. 3 nariadenia č.883/2009 konať a zabezpečiť, aby bola výška dovozných platieb, ktorá sa týkala slovenského subjektu /žalobcu)!, určená v súlade so zisteným skutkovým stavom (konanie o dodatočnom vymeraní colného dlhu).V konečnom dôsledku samotné ustanovenie, na ktoré sa žalovaný odvoláva výslovne hovorí o odporúčaní. Dokonca ani OLAF vo svojej správne neformuluje závery ako príkaz ale dáva iba odporúčanie a preto

zákonnosť postupu v správnom konaní je výlučnou vecou colného úradu. Nie je možné správne určiť výšku dovozných platieb, ak nie je preukázané, že existujú nesporné dôvody na zaťaženie tovaru dumpingovým clo. Pokiaľ ide o aplikáciu právnych predpisov (nariadenie (803/2009), sťažovateľ zotrúva na svojom právnom názore.

52. Podľa sťažovateľa nie je zrejmé, odkiaľ má žalovaný poznatok, že: „Námietky žalobcu, že podľa colných vyhlásení a k ním predložených dokladov je preukázaný vietnamský a hongkonský pôvod, sú v danej veci v dôsledku zistení OLAF- irelevantné.“ Zo strany žalovaného ide o hrubé zavádzanie. Na strane 16 bod 15 sťažovateľ uviedol to, čo tvrdí od argumentácie v správnom konaní. „Aj keď orgány krajín, z ktorých žalobca dovezol tovar, nepotvrdili pravosť osvedčenia ani to, že tovar má pôvod v Hongkongu (Vietname), táto skutočnosť nie je dôkazom o tom, že tovar má čínsky pôvod. Vykonanie obchodných operácií alebo vykonanie prepravných operácií na území Číny, Hongkongu alebo z územia Číny (vývoz tovaru z tejto krajiny), nie je dôkazom o tom, že tento tovar má pôvod čínsky. Tieto doklady, ak svedčia o niečom, tak o tom, že tovar je neznámeho pôvodu a to dovtedy, kým sa nepreukáže, že tovar bol získaný alebo vyrobený v Číne v zmysle čl. 23 alebo má pôvod zmysle čl. 24.

V. Vybraná súvisiaca právna úprava

53. Podľa článku 10 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 informácie postúpené alebo získané v priebehu externých vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú chránené príslušnými ustanoveniami.

54. Podľa článku 10 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú predmetom služobného tajomstva a sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie Únie.

55. Podľa článku 10 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 dotknuté inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry zabezpečia, aby sa dodržiavala dôvernosť vyšetrovaní vedených úradom, ako aj legitímne práva dotknutých osôb, a aby sa v prípade začatia súdneho konania dodržali všetky vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na takéto konania.

56. Podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 po uzavretí vyšetrovania úrad pod dohľadom generálneho riaditeľa vypracuje správu. Táto správa obsahuje informácie o právnom základe vyšetrovania, uskutočnených procesných krokoch, zistených skutočnostiach a ich predbežnej právnej kvalifikácii, odhadovanom finančnom vplyve týchto skutočností, dodržiavaní procesných záruk v súlade s článkom 9 a o záveroch vyšetrovania. Pripájajú sa k nej odporúčania generálneho riaditeľa o tom, či je potrebné prijať opatrenia alebo nie. V týchto odporúčaní sa v relevantných prípadoch uvedie akékoľvek disciplinárne, správne, finančné alebo justičné opatrenie zo strany inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr, ako aj príslušných orgánov dotknutých členských štátov, pričom sa špecifikujú predovšetkým odhadované sumy, ktoré sa majú nahradiť, a vymedzí predbežná právna kvalifikácia zistených skutočností.

57. Podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 pri vypracúvaní takýchto správ a odporúčaní sa zohľadní vnútroštátne právo dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Tieto správy podliehajú takým istým pravidlám hodnotenia, aké sa uplatňujú na administratívne správy, ktoré vypracovali vnútroštátni administratívni inšpektori, a majú rovnakú dôkaznú silu ako tieto administratívne správy.

58. Podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 199/2004 Z. z. ak sa použije postup podľa osobitného predpisu, colný úrad oznámi dlžníkovi sumu colného dlhu doručením písomného rozhodnutia o vymeraní colného dlhu alebo o dodatočnom vymeraní colného dlhu v správnom konaní.

59. Podľa § 53 ods. 4 zákona č. 199/2004 Z. z. colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak colný dlh vznikol v súvislosti s konaním, ktoré v čase jeho uskutočnenia malo znaky trestného činu, colný úrad môže oznámiť dlžníkovi sumu colného dlhu najneskôr v lehote desiatich rokov odo dňa jeho vzniku.

60. Podľa článku 77 ods. 1 písm. a) Nariadenia 952/2013 Colného kódexu Únie colný dlh pri dovoze vzniká prepustením tovaru, ktorý nie je tovarom Únie, a ktorý podlieha dovoznému clo, do jedného

z týchto colných režimov prepustenie do voľného obehu vrátane prepustenia podľa ustanovení o konečnom použití.

61. Podľa článku 77 ods. 2 Colného kódexu Únie colný dlh vzniká v okamihu prijatia colného vyhlásenia.

62. Podľa článku 77 ods. 3 Colného kódexu Únie dlžníkom je deklarant. V prípade nepriameho zastúpenia je dlžníkom aj osoba, na ktorej účet sa colné vyhlásenie podáva. Ak je colné vyhlásenie v súvislosti s jedným z colných režimov uvedených v odseku 1 vyhotovené na základe údajov, v dôsledku ktorých nebolo celé dovozné clo alebo jeho časť vybraná, osoba, ktorá poskytla údaje potrebné na vyhotovenie colného vyhlásenia a ktorá vedela alebo mala vedieť, že takéto údaje nie sú pravdivé, je takisto dlžníkom

63. Podľa 102 ods. 2 Colného kódexu Únie ak sa suma dovozného alebo vývozného cla, ktorá sa má zaplatiť, rovná sume uvedenej v colnom vyhlásení, prepustenie tovaru colnými orgánmi je rovnocenné oznámeniu colného dlhu dlžníkovi.

64. Podľa 102 ods. 3 Colného kódexu Únie ak sa odsek 2 neuplatňuje, colné orgány oznámia dlžníkovi colný dlh, keď z ich strany bude možné určiť sumu dovozného alebo vývozného cla, ktorá sa má zaplatiť, a keď budú môcť vydať rozhodnutie.

65. Podľa článku 103 ods. 1 Colného kódexu Únie colný dlh sa dlžníkovi nesmie oznámiť po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol.

66. Podľa článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému súdному konaniu, trojročná lehota stanovená v odseku 1 sa v súlade s vnútroštátnym právom predlžuje na minimálne päť rokov a maximálne 10 rokov.

67. Podľa čl. 105 ods. 1 Colného kódexu Únie ak colný dlh vznikol v dôsledku prijatia colného vyhlásenia na prepustenie tovaru do iného colného režimu ako je colný režim dočasné použitie s čiastočným oslobodením od dovozného cla alebo v dôsledku akéhokoľvek iného úkonu, ktorý má rovnaký právny účinok ako takéto prijatie, colné orgány zapíšu sumu dovozného alebo vývozného cla, ktorá sa má zaplatiť, do účtovnej evidencie do 14 dní od prepustenia tovaru.

68. Podľa § 12 zákona č. 222/2004 Z. z. dovozom tovaru je vstup tovaru z územia tretích štátov na územie Európskej únie. Pri dovoze tovaru do tuzemska sa na daň vzťahujú ustanovenia colných predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

69. Podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. daňová povinnosť pri dovoze tovaru vzniká prepustením tovaru do voľného obehu vrátane konečného použitia.

70. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. daňová povinnosť pri tovare podľa odseku 1 vzniká dňom prijatia colného vyhlásenia na prepustenie tovaru do príslušného colného režimu alebo dňom, v ktorom colný dlh vznikol iným spôsobom ako prijatím colného vyhlásenia.

71. Podľa § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z. z. pri dovoze tovaru je povinná platiť daň osoba, ktorá je dlžníkom podľa colných predpisov, ak § 84a ods. 3 neustanovuje inak.

VI. Právne názory kasačného súdu

72. Prejednávaná vec bola predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie. Najvyšší správny súd preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť bola podaná dôvodne.

73. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

74. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/57/2022 - 269 zo dňa 22. marca 2023, ktorým podľa § 190 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1700401/134882/2017 zo dňa 07.06.2017.

75. Významnou žalobnou námietkou sťažovateľa bola výhrada k priebehu konania pred správnyimi orgánmi. Sťažovateľ v rámci namietaného priebehu administratívneho konania označil za nedostatočné zistenie skutkového stavu a poukázal na neúplnosť spisov predložených správneému súdu. Sťažovateľ považoval za porušené svoje právo na spravodlivý proces, namietal porušenie procesných ustanovení tým, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do príloh záverečnej správ OLAF, že sa k týmto podkladom nemohol vyjadriť, brániť sa a prípadne predložiť alebo navrhnúť na obranu svojich práv dôkazy. V súvislosti pre posúdenie veci podstatných skutočností vyplývajúce z „utajených“ príloh záverečných

správ OLAF sťažovateľ kritizoval, že nie len správnymi orgánmi ale i správnym súdom bolo porušené jeho právo účastníka na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. VO vzťahu k správne súdu sťažovateľ poukázal na to, že správny súd argumentáciu k námietke sťažovateľa „vybavil“ citáciou čl. 11 nariadenia č. 883/2013 bez akejkoľvek úvahy.

76. Odôvodnenie kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku venuje námietke okolností súvisiacich s otázkou úplnosti, zákonnosti a vecnej správnosti podkladov (zistení) správnych orgánov a namietanému porušeniu procesných práv sťažovateľa ako účastníka konania, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, dva odseky (ods. 32 a ods. 33) ktoré sú citáciou jeho predchádzajúceho rozsudku zo dňa 28.11.2018 a v ktorých len stroho uvádza, že dôkazom o čínskom pôvode predmetného tovaru dovezeného na územie Únie z Hongkongu a Vietnamu sú záverečné správy Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) č. OF/2012/0948/B1 a OF/2014/0748/B1, v obsahu ktorých bola popísaná vyšetrovacia činnosť úradu v tejto veci a pôvod konštatovaných zistení, ako aj identifikovaní nielen prepravcovia tovaru, ale aj jeho čínsky výrobca, pričom podľa právneho súdu hodnovernosť týchto správ sťažovateľ nespochybnil, keď nepredložil ani neuviedol žiaden dôkaz odôvodňujúci vznik pochybností o správnosti záverov prijatých kompetentným vyšetrovacím orgánom.

77. Správny súd záverom odôvodnenia svojho rozsudku zopakoval, že zásadným dôkazom o čínskom pôvode tovaru deklarovaného žalobcom ako tovar s pôvodom vo Vietname a v Hongkongu sú práve záverečné správy OLAF pre potreby daňového konania dostatočne podrobne ozrejmujúce, na základe akých skutočností bol záver o pôvode tovaru prijatý a že boli zachované procesné práva žalobcu tým, že bol so záverečnými správami OLAF oboznámený a mal možnosť sa k nim vyjadriť, pričom poukázal na to, že podklady, z ktorých vyšetrovací orgán pri vypracovaní správ vychádzal a ktoré sú predmetom služobného tajomstva v zmysle článku 10 ods. 2 Nariadenia č. 883/2013 ako informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní, pričom žalobca v konaní neidentifikoval žiaden právny predpis, z ktorého ustanovení by vyplývalo jeho právo s takto chránenými písomnosťami sa oboznamovať a podmienky oboznámenia podľa ktorého by prípadne splnil.

78. Kasačný súd k tvrdeniu správneho súdu, že sťažovateľ v konaní neidentifikoval žiaden právny predpis, z ktorého ustanovení by vyplývalo jeho právo sa oboznamovať písomnosťami chránenými Nariadením č. 883/2013 uvádza, že nie konanie sťažovateľa ako účastníka konania je predmetom súdneho prieskumu, ale je ním posúdenie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy napadnutých správnu žalobou a ich postup v administratívnom konaní, ktoré vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo. Žalobca v správnej žalobe nemusí vždy explicitne identifikovať konkrétne ustanovenie zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Pre konanie o žalobe postačuje, keď žalobca v správnej žalobe opíše svoju námietku týkajúcu zákonnosti rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu dostatočne zrozumiteľne a konkrétne, aby správny súd z nej vedel extrahovať žalobný bod uvedený v § 191 ods. 1 SSP. Zároveň je potrebné uviesť, že sťažovateľ rozpor s konkrétnymi ustanoveniami právnych predpisov v postupe správnych orgánov uviedol v správnej žalobe, a preto bolo na mieste a povinnosťou správneho súdu na tieto tvrdenia reagovať adekvátnou argumentáciou.

79. Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

80. V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi. Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

81. Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán

nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav vecí sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (47 ods. 3 správneho poriadku). Súd v žiadnom prípade nespochybňuje právomoc správneho orgánu určovať rozsah zisťovaných skutočností, ako aj výber dôkazných prostriedkov, ktorá vyplýva z jeho vrchnostenského postavenia, z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je správne konanie založené a taktiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania, to však neznamená, že hodnotenie dôkazov má byť prejavom svojvoľe správneho orgánu, práve naopak. Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 8Sžo 87/2008) správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.

82. V danom prípade oba správne orgány opreli svoje rozhodnutia o závery OLAF premietnuté do jeho záverečných správ. Na základe týchto podkladov správne orgány deklarovali závery vyjadrené vo svojich rozhodnutiach. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na postavenie OLAF v právnom poriadku. Závery z jeho šetrení nemôžu sami o sebe vyvolávať účinky rozhodnutia slovenského správneho orgánu. V zmysle komunitárneho práva tvorí správa OLAF „prijateľný dôkaz“ v správnom konaní. Komisie pritom majú povinnosť zabezpečiť, aby sa pri vypracovaní správy zohľadnili procesné požiadavky stanovené štátnou legislatívou daného členského štátu. Všetky použité podklady musia byť k správe priložené.

83. Správa OLAF nie je podkladovým rozhodnutím pre správny orgán záväzným, o ktorom by si správny orgán nemohol urobiť vlastný úsudok. Kasačný súd zdôrazňuje, že vo zvýšenej miere to platí aj pre správny súd, ktorý otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci, si môže správnym súdom posúdiť sám. Keďže právny poriadok pre atakovanie záverečnej správy neustanovil osobitný procesný postup, je práve na správnom orgáne a následne na správnom súde, aby správnosť jeho záverov podrobil testu vecnej správnosti a legality.

84. Z uvedeného je nepochybné, že postup oboch správnych orgánov v tomto konaní musí byť v súlade so správnym poriadkom platným v Slovenskej republike. Z tohto dôvodu záverečná správa nemôže byť považovaná za dôkaz nad dôkaz a byť automaticky a nekriticky vnímaná bez jej súladu alebo komplementácie s inými dôkazmi.

85. Súd rozhodujúci o správnej žalobe proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, pokiaľ má preskúmať obsahovú správnosť záverov a úvahy napadnutého rozhodnutia, nemôže tak urobiť bez oboznámenia a právneho posúdenia všetkých pre rozhodnutie právne významných podkladov. Nemožno za postačujúce považovať nekritické prevzatie záverov správ OLAF bez ich dôsledného preštudovania vrátane príloh, ktoré, ako vyplýva aj z vyjadrenia žalovaného, predstavovali dôležité zistenia OLAF zodpovedné za záverečné hodnotenia uvedené v správach k pôvodu predmetného tovaru dovezeného na územie Únie.

86. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či sa vôbec správny súd oboznámil s podkladmi pre rozhodnutie správneho orgánu v potrebnom rozsahu, teda aj vrátane príloh záverečných správ, pričom práve tieto boli zásadné pre sporné závery o pôvode tovaru a tvoria základ pre obe rozhodnutia správnych orgánov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tak nevedno, či správny súd riadne preskúmal spisový materiál a či mohol preskúmať obsahovú správnosť záverov a úvahy oboch napadnutých rozhodnutí. Pokiaľ nie je zrejmé, že sa správny súd oboznámil s dokumentami, na ktoré sa záverečné správy OLAF odvolávajú a nie je zrejmé ako ich v kontexte s ostatnými dôkazmi vecne hodnotil, nemožno ako relevantnému prisvedčiť záveru správneho súdu, že z obsahu administratívneho spisu mal bez pochybností za preukázané, že dôkazy zabezpečené v administratívam konaní postačovali na konštatovanie o pôvode tovaru, ako ich prezentoval žalovaný a pred ním prvostupňový správny orgán v rozhodnutiach napadnutých správnu žalobou a že správne orgány vec po právnej stránke správne posúdili.

87. Spornou medzi účastníkmi bola otázka právneho nároku sťažovateľa oboznámiť sa s prílohami k záverečným správam OLAF.

88. Ako vyplýva z ustanovení nariadenia č. 883/2013 citovaných v časti VI. odôvodnenia tohto rozhodnutia, informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní OLAF sú predmetom služobného tajomstva a sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie Únie. Dotknuté inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry zabezpečia, aby sa dodržiavala dôvernosť vyšetrovaní vedených úradom, ako aj legitímne práva dotknutých osôb, a aby sa v prípade začatia súdneho konania dodržali všetky vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na takéto konania.

89. Článok 10 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 určuje orgánu verejnej správy členského štátu pri nakladaní s informáciami postupovať pri konaniach podľa vnútroštátnych predpisov. V prípade Slovenskej republiky

je takýmto predpisom predovšetkým zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje podmienky na ochranu utajovaných skutočností a limitovaných informácií, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri tejto ochrane, pôsobnosť Národného bezpečnostného úradu a ďalších štátnych orgánov vo vzťahu k utajovaným skutočnostiam a limitovaným informáciám.

90. Utajovanou skutočnosťou je informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred neoprávnenou manipuláciou. Okrem informácií určených tuzemským pôvodcom môžu byť utajované skutočnosti chránené i orgánom alebo inštitúciou mimo územia Slovenskej republiky, pričom pokiaľ sú postúpené Slovenskej republike sú chránené rovnako podľa zákona č. 215/2004 Z. z., ak to ustanovuje medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná. V danom prípade pokiaľ by mali byť informácie, ktoré obsahovali písomnosti tvoriace prílohy k záverečným správam OLAF utajovanými skutočnosťami, zrejme boli zverené slovenskému správneému orgánu konajúcemu v predmetnej veci. Kasačný súd vychádza z nasledovných dvoch východísk. Podľa zákona č. 215/2004 Z. z. Že Národný bezpečnostný úrad vedie centrálny register utajovaných skutočností, v ktorom sú evidované všetky (mimo poskytovaných medzi spravodajskými službami) utajované skutočnosti poskytnuté i prijaté v rámci medzinárodnej spolupráce a že štátne orgány a právnické osoby, ktoré poskytujú a prijímajú utajované skutočnosti v rámci medzinárodnej spolupráce sú povinné zriadiť po schválení vlastne registre utajovaných skutočností alebo koncový register.

91. Z odôvodnenia správneho súdu vôbec nevyplýva, či vyššie uvedené kritériá pre utajované skutočnosti sa týkali aj sporných príloh k záverečným správam OLAF a že z dôvodov podľa zákona nebolo možné s nimi oboznámiť sťažovateľa.

92. Za hodné zreteľa v tejto súvislosti kasačný súd považuje posúdenie situácie sťažovateľa, ktorému nebolo umožnené nahliadnuť do príloh k záverečným správam, aj z hľadiska, že zákon č. 215/2004 Z. z. umožňuje za určitých okolností v rozsahu nevyhnutne potrebnom oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami aj nepovolanej osobe (osobe, ktoré nie je oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorá nie je oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami nad rozsah jej oprávnenia).

93. Zvlášť je potrebné pripomenúť, že článok 10 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 priamo nabáda orgán verejnej správy členského štátu pri nakladaní s informáciami postupovať tak, aby zachoval legitímne práva dotknutých osôb. Utajenie informácie dotýkajúcej sa práv osoby možno považovať za adekvátne len v rozsahu v demokratickej spoločnosti nevyhnutnom a za podmienok definovaných zákonom, pričom treba tiež dbať o to, aby základné práva (slobody) utajením boli porušené (obmedzené) len v nevyhnutnej miere, nie viac ako je to potrebné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý utajenie slúži. V podmienkach súdnej veci bolo potrebné dať do pomeru záujem chránený utajením sporných príloh k záverečným správam s právami účastníka administratívneho konania na spravodlivý proces. Nemožno totiž opomíňať, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj zabezpečenie riadneho práva účastníka konania na obhajobu a v prípade obmedzenia tohto práva zo zákonných dôvodov má účastník konania právo na vysvetlenie, ktoré dáva jasné a zrozumiteľné odpovede súvisiace s takýmto obmedzením.

94. Kasačný súd konštatoval, že žiadnej z vyššie uvedených a zároveň právne relevantných otázok sa správny súd v napadnutom rozsudku nevenoval. Za zákonné a spravodlivé rozhodnutie možno pritom považovať len také rozhodnutie, ktoré obsahuje dostatok dôvodov vysvetľujúcich právne závery uvedené vo výroku rozhodnutia. Absencia potrebných úvah v odôvodnení napadnutého rozsudku bránila v možnosti adekvátne reagovať účastníkovi v podanej kasačnej sťažnosti a procesne brániť svoje práva.

95. V danom kontexte je potrebné zdôrazniť, že konanie podľa piatej časti SSP o opravnom prostriedku proti rozsudku správneho súdu nie je apeláciou. Prvostupňové súdne rozhodnutie je posudzované aj z hľadiska adekvátnosti jeho argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov správny súd vydal meritórne rozhodnutie. Je nad rámec povinností kasačného súdu hľadať resp. domýšľať spojitosť skutkového stavu vyplývajúceho zo súdneho spisu ba dokonca až z pripojeného spisu správneho orgánu so závermi správneho súdu uvedenými v jeho rozhodnutí. Posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku možno len v prípade jeho náležitého zrozumiteľného odôvodnenia. Nie je úlohou kasačného súdu nahrádzať rolu súdu nižšieho stupňa. Kasačný súd zdôrazňuje, že nie je vhodným a zároveň ani zákonným posudzovať v kasačnom konaní zákonnosť rozhodnutia a predchádzajúceho administratívneho konania od počiatku ale len v súvislosti so závermi rozhodnutia správneho súdu. Možnosť posúdenia zákonnosti je však úzko spätá s riadnym odôvodnením a naopak je vylúčená pri absentujúcom alebo nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

96. Subjekty dotknuté rozhodnutím súdu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých súd ako orgán verejnej správy vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav znamenajúci porušenie Ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlads medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, prípadne len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplyvajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Účastníkovi súdneho konania dotknutému takýmto rozhodnutím je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia.

97. Možno zhrnúť, že kasačný súd dospel k záveru, že sa správny súd v napadnutom rozsudku riadne nezaoberal fundamentálnou otázkou zákonnosti postupu voči sťažovateľovi znemožnením mu oboznámiť sa so spornými prílohami záverečných správ OLAF a vyjadriť sa k nim. Zároveň v odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd nijako tieto prílohy v rozsahu, ktorý mu prípadný (správnym súdom nešpecifikovaný) osobitný režim týchto listín umožňuje, vecne a právne nezhodnotil. Tento nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku mal za následok porušenie práva účastníkov na spravodlivý proces. Uvedený nedostatok nemožno zhojiť v konaní pred kasačným súdom. Vzhľadom na dvojínštančnosť správneho súdneho konania a s tým spojenú dvojínštančnosť hodnotenia skutočností rozhodných pre právne posúdenie veci, v záujme zachovania práva účastníkov súdneho konania na spravodlivý súdny proces nie je účelné napraviť tento stav súdom kasačným, a to za účelom predĺženia vydaniu rozhodnutia vo veci bez možnosti podania opravného prostriedku. Zásada zachovania práva oboch strán sporu na spravodlivý súdny proces v tomto prípade prevyšuje nad zásadou hospodárnosti konania. Z dôvodov uvedených vyššie Najvyšší správny súd napadnutý rozsudok podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) SSP zrušil a vrátil vec správne súdu na ďalšie konanie.

98. Kasačný súd sa nestotožnil s námietkou týkajúcou sa oneskoreného vymerania colného dlhu. Sťažovateľ tvrdil, že v jeho prípade sa na oznámenie colného dlhu vzťahovala trojročná lehota. Posúdenie tejto otázky správnymi orgánmi akceptovanej správnym súdom považoval kasačný súd za súladný s článkom 103 ods. 2 Colného kódexu Únie v spojení s § 53 ods. 4 colného zákona. Colný kódex Únie umožňuje oznámiť colný dlh aj po trojročnej lehote, a to za predpokladu, že je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde. Colný kódex Únie nevyžaduje aj reálne začatie a ukončenie trestného súdneho konania, ani aby bola trestnosť predmetného skutku konštatovaná súdnym rozhodnutím. Pre predĺženie lehoty na oznámenie colného dlhu postačuje, aby išlo o skutok, ktorý sa týkal vzniku colného dlhu a ktorý môže byť dôvodom pre začatie trestného stíhania a následné podanie obžaloby na súd. Uvedenie nesprávnych údajov v colných vyhláseniach môže byť považované za konanie trestného charakteru.

99. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd postupoval podľa ustanovenia § 462 ods. 1 SSP a napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. vec vrátil na konanie Správne súdu v Bratislave. Tento súd je podľa § 469 SSP viazaný právnym názorom Najvyššieho správneho súdu.

100. V ďalšom konaní sa správny vysporiada so všetkými okolnosťami potrebnými pre vyvedenie svojho právneho záveru. Vysporiada sa s otázkou, či prílohy k záverečnej správe OLAF boli skutočne utajované skutočnosti, posúdi zákonnosť neumožnenia oboznámiť sa s nimi sťažovateľom, prípadne v možnom rozsahu k prílohám ku záverečným správam zaujme právne stanovisko. Myšlienkový postup správneho súdu musí byť v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené a osvedčené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia tak, aby bolo presvedčivé.

101. Podľa § 467 ods. 2 SSP o trovách konania rozhodne správny súd samostatným uznesením.

102. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.